

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci v právní věci **žalobců:** **a) Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 48/50, Brno, a **b) Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov**, se sídlem Chotíkov 363, Chotíkov, proti **žalovanému:** **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Plzeňská teplárenská, a.s.**, se sídlem Doubravecká 2760/1, Plzeň, zastoupené *JUDr. Robertem Vargou, advokátem se sídlem Zbrojnická 229/1, Plzeň*, v řízení o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2015, čj. KUJCK 51875/2015/OREG,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 23. 7. 2015, čj. KUJCK 51875/2015/OREG, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci *a) Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu* náklady řízení ve výši 3.065,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci *b) Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov* náklady řízení ve výši 3.000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Osobě zúčastněné na řízení se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

Na žádost společnosti Plzeňská teplárenská, a.s., bylo rozhodnuto o umístění stavby *Závod na energetické využití komunálního odpadu Chotíkov (ZEVO Chotíkov) na pozemcích parc. č. 920/3 v k. ú. Kůstí a parc. č. 558/1, 558/195, 712/1, 720/4, 720/5, 720/6, 720/8, 720/9, 720/10, 720/11, 720/12, 720/15, 720/16, 720/17, 720/18, 720/19, 720/20, 720/21, 720/22, 720/23, 720/26, 720/27, 720/28, 720/29, 720/30, 720/31, 720/32, 720/33, 720/34, 720/36, 725/2, 725/32, 725/33 a 725/34 v k. ú. Chotíkov* (výrok č. I.), byly stanoveny podmínky pro umístění této stavby (výrok č. II.) a bylo rozhodnuto o námitkách účastníků řízení (výrok č. III.) [rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, sp. zn. OV-Asch/4953/2012, čj. OV-Asc/12440/2012, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, územního plánování, stavebního řádu a investic, ze dne 23. 7. 2015, čj. KUJCK 51875/2015/OREG, č. spis. OREG/21066/2015/vipe].

Zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 23. 7. 2015, čj. KUJCK 51875/2015/OREG, se samostatnými žalobami domáhali žalobce a) Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a žalobce b) Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov. Jelikož tyto samostatné žaloby směřovaly proti témuž rozhodnutí žalovaného, předseda senátu je podle § 39 odst. 1 s. ř. s. usnesením ze dne 27. 10. 2015, čj. 30A 132/2015-36, spojil ke společnému projednání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2010, čj. 6 As 35/2008-163).

Územní plánování je upraveno zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném pro příslušné období (dále též jen „*stavební zákon*“).

II. Předchozí řízení

Postup podle zákona č. 100/2001 Sb.

V srpnu 2011 byla Ing. Karlem Vurmem, CSc., zpracována dokumentace záměru ZEVO Chotíkov (v Informačním systému EIA na internetových stránkách CENIA – <http://www.cenia.cz> pod kódem PLK1595). Následně společnost Plzeňská teplárenská, a.s., předložila dokumentaci záměru ZEVO Chotíkov Krajskému úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí (datováno dne 25. 8. 2011 a došlo příslušnému úřadu dne 26. 8. 2011). K dokumentaci záměru ZEVO Chotíkov se mj. vyjádřilo občanské sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov (datováno dne 28. 9. 2011, předáno k poštovní přepravě dne 29. 9. 2011 a došlo příslušnému úřadu dne 30. 9. 2011). V prosinci 2011 zpracoval posudek záměru ZEVO Chotíkov prof. Ing. Vladimír Lapčík, CSc. (v Informačním systému EIA na internetových stránkách CENIA – <http://www.cenia.cz> pod kódem PLK1595). K posudku záměru ZEVO Chotíkov se mj. vyjádřilo občanské sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov (datováno dne 23. 1. 2012 a došlo příslušnému úřadu dne 23. 1. 2012) a občanské sdružení Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu (datováno dne 23. 1. 2012 a došlo příslušnému úřadu dne 23. 1. 2012). Veřejné projednání dokumentace a posudku

záměru ZEVO Chotíkov se konalo dne 25. 1. 2012. Na těchto podkladech zpracoval zpracovatel posudku prof. Ing. Vladimír Lapčík, CSc., vypořádání písemných vyjádření k posudku a vyjádření z veřejného projednání záměru ZEVO Chotíkov (datováno dne 2. 2. 2012). Dne 17. 2. 2012 pod zn. ŽP/1175/12, sp. zn. ZN/3448/ŽP/11, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, vydal k záměru ZEVO Chotíkov souhlasné stanovisko podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb. z hlediska přijatelnosti vlivů záměru na životní prostředí.

Řízení o žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby před stavebním úřadem

Dne 2. 3. 2012 Plzeňská teplárenská, a.s., podala Městskému úřadu Nýřany, odboru výstavby (dále též jen „*stavební úřad*“), žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby ZEVO Chotíkov. Dne 29. 3. 2012 pod sp. zn. OV-Asch/4953/2012, čj. OV-Asc/7346/2012, Městský úřad Nýřany, odbor výstavby, oznámil zahájení územního řízení a pozval k veřejnému ústnímu jednání na den 3. 5. 2012. Dne 2. 5. 2012 byly Městskému úřadu Nýřany, odboru výstavby, doručeny námitky občanského sdružení Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu k územnímu řízení o umístění stavby ZEVO Chotíkov. Téhož dne jsou datovány námitky občanského sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov k územnímu řízení o umístění stavby ZEVO Chotíkov. Dne 3. 5. 2012 se konalo ústní jednání ve věci územního rozhodnutí o umístění stavby ZEVO Chotíkov.

Usnesením ze dne 4. 5. 2012, sp. zn. OV-Mrá/10305/2012, čj. OV-Mrá/10408/2012, vedoucí odboru výstavby Městského úřadu Nýřany rozhodl, že úřední osoba M.A. není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení vedeném pod sp. zn. OV-Asch/4953/2012. Proti usnesení vedoucího odboru výstavby Městského úřadu Nýřany ze dne 4. 5. 2012, čj. OV-Mrá/10408/2012, se odvolalo občanské sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov (podáno dne 21. 5. 2012). Rozhodnutím ze dne 15. 6. 2012, čj. RR/1755/12, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, usnesení vedoucího odboru výstavby Městského úřadu Nýřany ze dne 4. 5. 2012, čj. OV-Mrá/10408/2012, zrušil a věc vrátil správnímu orgánu, který usnesení vydal, k novému projednání. Usnesením ze dne 2. 7. 2012, čj. OV-Mrá/15308/2012, vedoucí odboru výstavby Městského úřadu Nýřany znovu rozhodl, že úřední osoba M.A. není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení vedeném pod sp. zn. OV-Asch/4953/2012. Proti usnesení vedoucího odboru výstavby Městského úřadu Nýřany ze dne 2. 7. 2012, čj. OV-Mrá/15308/2012, se odvolalo občanské sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov (podáno dne 20. 7. 2012). Rozhodnutím ze dne 3. 9. 2012, čj. RR/2681/12, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, usnesení vedoucího stavebního úřadu Městského úřadu Nýřany ze dne 2. 7. 2012, čj. OV-Mrá/15308/2012 potvrdil (nabylo právní moci dne 5. 9. 2012).

Dne 1. 6. 2012 pod sp. zn. OV-Asch/4953/2012, čj. OV-Asc/12440/2012, Městský úřad Nýřany, odbor výstavby, *I.* vydal rozhodnutí o umístění stavby ZEVO Chotíkov, *II.* stanovil podmínky pro umístění uvedené stavby a *III.* vydal rozhodnutí o námitkách účastníků řízení.

Řízení o odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby u Krajského úřadu Plzeňského kraje

Proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, o umístění stavby ZEVO Chotíkov se odvolalo mj. občanské sdružení

Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu (podáno dne 2. 7. 2012) a občanské sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov (podáno dne 10. 7. 2012). Dne 28. 8. 2012 pod čj. MMR-28731/2012-83/1794 Ministerstvo pro místní rozvoj sdělilo, že ředitel Krajského úřadu Plzeňského kraje není v řízení o odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, oprávněnou úřední osobou ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu, a proto se na něj ust. § 14 správního řádu nevztahuje. Usnesením ze dne 10. 9. 2012, čj. KŘE/1222/12, ředitel Krajského úřadu Plzeňského kraje rozhodl, že vedoucí odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje Ing. arch. Miloslav Michalec není vyloučen z projednávání a rozhodování v odvolacím řízení proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012 (nabylo právní moci dne 5. 10. 2012). Usnesením ze dne 24. 9. 2012, čj. RR/2946/12, vedoucí odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje rozhodl, že právnička odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje Mgr. Jaroslava Milerová není vyloučena z projednávání a rozhodování v odvolacím řízení proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012 (nabylo právní moci dne 13. 10. 2012). Rozhodnutím ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, odvolání občanského sdružení Děti Země – Plzeň, občanského sdružení Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a občanského sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, potvrdil.

Předchozí řízení před Krajským soudem v Plzni a před Nejvyšším správním soudem

Zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12, se samostatnými žalobami domáhali žalobci Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov. Jelikož tyto samostatné žaloby směřovaly proti témuž rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, předseda senátu je podle § 39 odst. 1 s. ř. s. usnesením ze dne 16. 12. 2013, čj. 30A 75/2012-96, spojil ke společnému projednání. Rozsudkem ze dne 25. 7. 2014, 30A 76/2012-266, Krajský soud v Plzni rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12, se zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku krajského soudu podaly kasační stížnosti Krajský úřad Plzeňského kraje a společnost Plzeňská teplárenská, a.s. Rozsudkem ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 As 202/2014-66, Nejvyšší správní soud kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 7. 2014, 30A 76/2012-266, zamítl.

Řízení o odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby u Krajského úřadu Jihočeského kraje

Usnesením ze dne 31. 10. 2014, čj. MMR-33163/2014-83/2586, Ministerstvo pro místní rozvoj pověřilo projednáním a rozhodnutím věci v řízení o odvoláních spolku Děti Země – Plzeň, spolku Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a spolku Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, Krajský úřad Jihočeského kraje. Dne 18. 6. 2015 pod čj. KUJCK 31229/2015/OREG, Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor regionálního rozvoje, územního plánování, stavební řádu a investic, oznámil pokračování v řízení o uvedených odvoláních proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012. Rozhodnutím ze dne 23. 7. 2015, čj. KUJCK

51875/2015/OEG, které nabylo právní moci dne 3. 8. 2015, Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor regionálního rozvoje, územního plánování, stavební řádu a investic, odvolání spolku Děti Země – Plzeň, odvolání spolku Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a odvolání spolku Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, potvrdil.

III.A Žaloba žalobce a) Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu

III.A.1 Vyloučení úředních osob

Krajský soud v Plzni svými rozsudky ze dne 25. 7. 2014, čj. 30A 76/2012-266, a ze dne 2. 2. 2015, čj. 30A 58/2013-187, zrušil z důvodu rizika systémové podjatosti všech zaměstnanců Krajského úřadu Plzeňského kraje rozhodnutí tohoto úřadu ze dne 15. 10. 2012 o potvrzení územního rozhodnutí ze dne 1. 6. 2012 vydaného stavebním úřadem MěÚ Nýřany a rozhodnutí uvedeného úřadu ze dne 26. 6. 2013 o potvrzení stavebního povolení ze dne 18. 1. 2013 vydaného stavebním úřadem MěÚ Nýřany.

Z těchto rozsudků krajského soudu je zřejmé, že všichni zaměstnanci Krajského úřadu Plzeňského kraje jsou v podezření z tzv. systémové podjatosti, takže by měli být z každého rozhodovacího aktu jako vážné riziko spravedlivého procesu vyloučení, tzn. každý tento akt měl být v novém řízení o umístění předmětné stavby spalovny (za 2 mld. Kč) nahrazen obdobným aktem, který ale vydá jiný (nepodjatý) krajský úřad.

Žalovaný se ovšem s touto skutečností nijak dle § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu přezkoumatelně a přesvědčivě nevypořádal, pokud dle § 89 odst. 2 správního řádu tvrdí, že všechny tyto rozhodovací akty byly vydány v souladu se zákonem, ačkoliv je vydal Krajský úřad Plzeňského kraje, který byl na základě dvou rozsudků krajského soudu usvědčen z tzv. systémové podjatosti.

Žalobce se tedy domnívá, že žalovaný měl vydané územní rozhodnutí zrušit, neboť řada podkladů ve spise byla vydána prokazatelně podjatým Krajským úřadem Plzeňského kraje, tzn. např. MMR mělo na základě žádosti žalovaného posoudit a rozhodnout, zda všechny podkladové rozhodovací akty Krajského úřadu Plzeňského kraje, které mají vztah k umístění spalovny odpadů (tj. závazná stanoviska, např. k ochraně ovzduší, vyjádření k zákonnosti závazných stanovisek nižších orgánů, např. k ochraně krajinného rázu či okraje lesa apod., stanovisko EIA ze dne 17. 2. 2012 a příp. správní rozhodnutí a usnesení, např. o výjimce dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb.) byla vydána skutečně nepodjatým krajským úřadem. A pokud nikoliv, tak MMR mělo vybrat jiný, nepodjatý, kraj, který by o vydání těchto rozhodovacích aktů znovu rozhodl, zejm. o procesu EIA a vydání stanoviska EIA.

Žalovaný výše citovanou floskulí o údajném dodržení ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu podle názoru žalobce postupoval nesprávným způsobem, neboť z ní není zřejmé, jak se vyrovnal s právním názorem Krajského soudu v Plzni v jeho rozsudku o zrušení pravomocného územního rozhodnutí z důvodu tzv. systémové podjatosti všech osob na Krajském úřadě Plzeňského kraje, které o spalovně odpadů v Chotíkově pro její umístění rozhodovaly.

Žalované rozhodnutí je přitom prakticky totožné s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 15. 10. 2012, který svým rozsudkem ze dne 25. 7. 2014 zrušil Krajský soud v Plzni. Žalovaný tedy v rámci své úřední činnosti neprovedl žádná vlastní zjištění ve vztahu k tomuto rozsudku, a pokud prováděl nějaké dokazování, tak jen na základě obsahu spisového materiálu shromážděného právě podjatým Krajským úřadem Plzeňského kraje.

Žalovaný tedy postupoval téměř stejně, jako podjatý Krajský úřad Plzeňského kraje, ačkoliv měl shora uvedenou skutečnost zohlednit a přezkoumatelně a přesvědčivě se dle základních zásad správního řádu se s ní vypořádat. Nic takového ovšem v žalovaném rozhodnutí není, jen výše citovaná floskule (zřejmě opsaná z jiných rozhodnutí).

Žalobce je přesvědčen, že dle § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu měl žalovaný v návaznosti na závěry zdejšího soudu v citovaném rozsudku především zkoumat zákonnost všech rozhodovacích aktů Krajského úřadu Plzeňského kraje z úřední povinnosti, příp. předat tuto agendu nadřízenému orgánu (MMR).

Přitom žalovaný byl dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán názorem Krajského soudu v Plzni v jeho rozsudku ze dne 25. 7. 2014, takže jeho povinností bylo především zkoumat zákonnost všech rozhodovacích aktů vydaných podjatým Krajským úřadem Plzeňského kraje, která byla podkladem pro vydání územního rozhodnutí MěÚ Nýřany (závazná stanoviska, usnesení a rozhodnutí a stanovisko EIA) a žalovaného rozhodnutí (stanoviska k zákonnosti závazných stanovisek). V žalovaném rozhodnutí ovšem žádné takové zohlednění právního názoru Krajského soudu v Plzni a ani k tomu vztažené úvahy žalovaného nelze nalézt.

S ohledem na shora uvedené žalobce namítá nezákonnost všech vydaných rozhodovacích aktů Krajského úřadu Plzeňského kraje, která byla v souvislosti s umístěním spalovny v Chotíkově podkladem pro vydání územního rozhodnutí stavebním úřadem dne 1. 6. 2012 i žalovaného rozhodnutí dne 23. 7. 2015, tzn. která jsou pro vydání pravomocného územního rozhodnutí nezbytná dle § 86 (obsah žádosti o vydání územního rozhodnutí), § 89 (podkladová závazná stanoviska) a § 90 (posouzení podkladů) stavebního zákona a také dle § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. (stanovisko EIA).

Žalobce proto považuje žalované rozhodnutí za nezákonné, neboť žalovaný v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumatelně a přesvědčivě neposoudil soulad vydaných podkladů ve spise a vydání územního rozhodnutí s právními předpisy za situace, kdy zde existuje důvodná pochybnost (rozsudek krajského soudu) o zákonnosti všech podkladů vydaných podjatým Krajským úřadem Plzeňského kraje. Žalovaný tak porušil ustanovení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu i § 78 odst. 5 s. ř. s.

III.A.2 Absence podkladů pro rozhodnutí a nemožnost vyjádřit se k nim

Ve svém rozhodnutí ze dne 23. 7. 2015, čj. KUJCK 51875/2015/OREG, se žalovaný k obsahu vyjádření žalobce ze dne 29. 6. 2015 vyjádřil takto:

– žalovaný odmítá posoudit odborné stanovisko EIA ze dne 17. 2. 2012 podle požadavku § 9a odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění po 1. 4. 2015, neboť územní rozhodnutí již bylo vydáno dne 1. 6. 2012 a potvrzeno dne 15. 10. 2012, a to i když následně

rozsudkem krajského soudu bylo potvrzující rozhodnutí zrušeno dne 25. 7. 2014, neboť šlo o důvody pojatosti odvolacího orgánu, nikoliv o věcné a procesní nezákonnosti, takže se neuplatní požadavek v čl. II zákona č. 39/2015 Sb. (platný od 1. 4. 2015), že územní řízení neukončená pravomocným územním rozhodnutím se přeruší do doby vydání závazného stanoviska dle § 9a odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb. ve znění po 1. 4. 2015 (str. 7 žalovaného rozhodnutí),

- žalovaný nemá žádnou povinnost dohlížet na zákonnost průběhu výstavby spalovny odpadů a ani na zákonnost konzervace této rozestavěné stavby (str. 10 žalovaného rozhodnutí),

- žalovaný posoudil správnost územního rozhodnutí ze dne 1. 6. 2012 v mezích odvolacích námitek účastníků řízení a k dalším skutečnostem nemá povinnost přihlížet (str. 10 žalovaného rozhodnutí),

- žalovaný nemá povinnost se vypořádávat se skutečnostmi uváděnými účastníky řízení na základě výzvy ze dne 16. 6. 2015 o pokračování odvolacího řízení (str. 10 žalovaného rozhodnutí),

- žalovaný nezjistil žádné důvody, podle kterých by územní řízení dle § 90 odst. 4 správního řádu měl zastavit (str. 12 žalovaného rozhodnutí).

Žalovaný tedy před vydáním žalovaného rozhodnutí dne 23. 7. 2015 neprovedl:

- dle § 3 správního řádu žádnou přezkoumatelnou revizi stavu podkladů ve spisu;
- dle § 89 odst. 2 správního řádu žádný přezkum zákonnosti vydání těchto podkladů a průběhu řízení, která jim přecházela: např. že Krajský úřad Plzeňského kraje, který vydal vyjádření, stanoviska, stanovisko EIA či správní rozhodnutí, je dle dvou rozsudků krajského soudu podjatý, takže všechny tyto podklady jsou nezákonné a měly by být vydány jiným krajským úřadem;

- dle § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu žádné pečlivé doplňování spisu o nové podklady a ani ve smyslu zákona č. 100/2001 Sb. (ve znění po 1. 4. 2015) a zákona č. 39/2015 Sb. o dvě závazná stanoviska;

- dle § 36 odst. 3 správního řádu neumožnil účastníkům řízení se k těmto novým podkladům vyjádřit.

Žalovaný tedy všechna odvolání proti vydání územního rozhodnutí zamítl, ačkoliv např.:

- všechny podklady v odvolacím spise vydané krajským úřadem v Plzni trpí systémovou podjatostí;

- neexistují dvě ekologická závazná stanoviska dle požadavků zákona č. 100/2001 Sb. a č. 39/2015 Sb.;

- nebyl dle § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou pochybnosti (např. stav na staveništi ve smyslu vyjádření MěÚ Nýřany ze dne 9. 6. 2015: spalovna se staví od VII/2013 a má být dokončená do XII/2015);

- nebyla prověřována aktuální platnost podkladových vyjádření, stanovisek či závazných stanovisek ve spisu.

Absencí závazných stanovisek dle zákona č. 100/2001 Sb. a zákona č. 39/2015 Sb. (viz bod 3. vyjádření žalobce ze dne 29. 6. 2015) žalovaný porušil § 9a odst. 4 a odst. 5 zákona č. 100/2001 Sb. a čl. II bod 1. zákona č. 39/2015 Sb., neboť vydal žalované rozhodnutí, aniž by existovala dvě ekologická závazná stanoviska vydaná podle těchto

zákonů. Postupem žalovaného tak současně došlo i k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalobce měl právo se s těmito závaznými stanovisky seznámit a příp. se k nim vyjádřit.

Absencí dalších podkladů ve spise, tj. stav výstavby spalovny, projekt konzervačních prací, aktualizovaná vyjádření účastníků územního řízení po skončení jejich platnosti apod. (viz body 2.1. a 2.3. vyjádření žalobce ze dne 29. 6. 2015) žalovaný porušil § 3 ve vztahu k § 2 odst. 4 a § 50 odst. 2 správního řádu, pokud si nezaopatřil pro své rozhodování nové relevantní podklady, jako je např. o skutečném stavu na staveništi spalovny či projekt konzervačních prací z března 2015 a dále aktuální platná vyjádření, stanoviska či závazná stanoviska (pokud jejich platnost již skončila). Současně také došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť účastníci řízení, včetně žalobce, měli právo se s těmito novými podklady seznámit a vyjádřit se k nim.

III.A.3 Nezákonnost závazného stanoviska ze dne 28. 2. 2011, čj. ŽP/13331/10

Žalobce v bodě č. 7 svého odvolání ze dne 2. 7. 2012 požadoval, aby byl dle § 149 odst. 4 správního řádu proveden přezkum zákonnosti vydání závazného stanoviska podjatého Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 28. 2. 2011, čj. ŽP/13331/10, tj. souhlas s umístěním záměru jako zvláště velkého stacionárního zdroje znečištění ovzduší. Jako důvod žalobce uvedl, že podmínka č. 1 o stanovení emisních limitů maximálně ve výši uvedených v závěrech zjišťovacího řízení vydaných krajským úřadem dne 5. 11. 2010 je irelevantní, neboť toto doporučení ze závěrů zjišťovacího řízení bylo překonáno podrobným procesem EIA a uložením příslušných podmínek stanoviska EIA ze dne 17. 2. 2012 (např. podmínka č. 8 pro fázi přípravy, podmínka č. 1 a č. 8 pro fázi realizace, podmínky č. 1, 3 a 5 pro fázi zkušebního provozu a dále relevantní podmínky pro fázi provozu). Z tohoto důvodu žalobce žádal, aby tato podmínka ze závazného stanoviska byla vyřazena. Přezkum tohoto závazného stanoviska provedlo Ministerstvo životního prostředí, které ve svém stanovisku ze dne 6. 9. 2012, zn. 628/520/12, 75331/ENV/12, toto stanovisko jako vydané dle zákona potvrdilo. Nicméně k námitce žalobce se dle § 68 odst. 3 správního řádu přezkoumatelným způsobem nevyjádřilo. Žalobce proto v bodě č. 2 svého vyjádření ze dne 26. 9. 2012 na tento nezákonný postup Ministerstva životního prostředí upozornil a žádal podjatý Krajský úřad Plzeňského kraje i žalovaného, ať zjedná nápravu, neboť předložené vyjádření je nepřezkoumatelné, pokud se Ministerstvo životního prostředí konkrétním způsobem nevyjádřilo k námitce žalobce v jeho odvolání. Podjatý Krajský úřad Plzeňského kraje ve svém zamítavém rozhodnutí ze dne 15. 10. 2012 a ani žalovaný ve svém žalovaném rozhodnutí ze dne 23. 7. 2015 se k bodu č. 2 vyjádření žalobce ze dne 26. 9. 2012 nijak přezkoumatelným způsobem nevyjádřily a požadovanou nápravu žalobcem nezjednaly. Podle názoru žalobce jednalo nezákonným způsobem jak Ministerstvo životního prostředí, které se v rozporu s § 68 odst. 3 ve vztahu k § 3 a k § 50 odst. 4 správního řádu konkrétním a přezkoumatelně doložitelným způsobem nevyjádřilo ke konkrétní námitce žalobce proti uložené podmínce předmětného závazného stanoviska, tak i žalovaný, který postupoval podobně nezákonným způsobem, pokud přezkoumatelně nereagoval na vyjádření žalovaného ze dne 26. 9. 2012 k této otázce, ačkoliv měl vyjádření účastníků řízení před svým rozhodnutím k dispozici, neboť si opětovně u Ministerstva životního prostředí nezajistil vydání nového vyjádření, které by mělo všechny náležitosti správního řádu, včetně odpovědi na žalobcovu výhradu k uložení podmínky č. 1 tohoto závazného stanoviska jako irelevantní.

Žalobci v tom dává za pravdu např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, čj. 5A 241/2011-69.

III.A.4 Nezákonnost procesu EIA a stanoviska EIA ze dne 17. 2. 2012, čj. ŽP/1175/12

Provedený proces EIA podjatým Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem životního prostředí, k záměru spalovny Chotíkov neumožnil získat objektivní odborný podklad pro vydání územního rozhodnutí. Realizace záměru přinese navýšení znečištění ovzduší, a to i celou řadou nových a významných škodlivin, a tím i větší zatížení okolí. Spalovna v předloženém technickém řešení by navíc byla významným zdrojem oxidu uhličitého a přispívala by tak významně ke klimatickým změnám. Spalovna by také byla odpovědná za těžbu a zpracování surovin, které svým provozem nenávratně zničí. Navíc lze předkládaný projekt spalovny považovat za energeticky málo přínosný (prevence a recyklace je energeticky výhodnější) a produkující významné množství dalších odpadů (vysoce toxických), které by musely být převážně skládkovány. Komunální odpad lze v daném již tak znečištěném kraji řešit ekonomicky, ekologicky i sociálně vhodnějšími postupy, zejména opatřeními s důrazem na prevenci vzniku odpadů a postupy zajišťujícími materiálové využití a biologickou stabilizaci odpadu. Z tohoto hlediska lze považovat proces EIA, provedený podjatým Krajským úřadem Plzeňského kraje, za nedostatečný a stanovisko EIA ze dne 17. 2. 2012 je vydané v rozporu s § 3 správního řádu i s účelem zákona č. 100/2001 Sb. v tehdejší znění (zejména získat objektivní podklad pro naplnění myšlenky udržitelného rozvoje a neporovnání jiných způsobů nakládání s odpady, než jejich spalováním).

Předmětné stanovisko EIA je tedy nutné z procesních i věcných důvodů i z důvodu jeho vydání podjatým Krajským úřadem Plzeňského kraje zrušit a zahájit nové zjišťovací řízení předložením nového oznámení a před jiným orgánem ochrany životního prostředí, resp. jiným krajským úřadem.

Podle § 10 odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb. (ve znění do 31. 3. 2015) vydá příslušný úřad stanovisko k posouzení vlivů záměru na životní prostředí mj. na základě vyjádření, uplatněných k dokumentaci EIA, popřípadě oznámení, posudku EIA a na veřejném projednání. Podle bodu III. 5. Přílohy č. 6 téhož zákona je povinnou náležitostí stanoviska EIA vypořádání vyjádření k dokumentaci EIA (oznámení) a k posudku EIA. Žalobce je přesvědčen, že se podjatý Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, s řadou námitek, uplatněných žalobcem i dotčenou veřejností (zejména spolky a veřejností v Chotíkově), v rámci posuzování vlivů na životní prostředí v žalovaném stanovisku EIA vyrovnal zcela nedostatečně a formálně. Stanovisko EIA tak porušuje základní zásadu v § 3 správního řádu. Podjatý Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, tedy nesprávným postupem, zejména nevyužitím § 7 odst. 5 (posoudit jiné varianty jako je třídící a recyklační linka s kompostárnou), § 8 odst. 4 (vrátit dokumentace EIA k přepracování) a § 9 odst. 5 (vrátit k přepracování posudek EIA) zákona č. 100/2001 Sb. v tehdejší znění nezajistil, aby došlo k řádnému vypořádání námitek v rámci procesu EIA (zejména námitek k dokumentaci EIA a k posudku EIA). Došlo tak k porušení i § 10 odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb. v tehdejší znění tohoto zákona a požadavků tehdejší Přílohy č. 6 citovaného zákona v této věci.

Tím, že nebyly řádným způsobem zodpovězeny námitky některých účastníků procesu EIA a tím, že žalovaný vydal žalované rozhodnutí, došlo k porušení § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (např. o reálnosti či nereálnosti varianty nakládání s odpady v Plzeňském kraji i bez energetického využití či o některých možných negativních vlivech spalovny na zdraví, zejména nebyly pečlivě vypořádány obavy a námitky dotčené veřejnosti proti znečištění ovzduší). Dále byl porušen § 2 odst. 4 správního řádu, neboť podjatý Krajský úřad Plzeňského kraje svým postupem nedbal, aby přijaté řešení (optimální využití komunálních odpadů v Plzeňském kraji) bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Veřejný zájem je řešit vznikající odpad, a to ekologicky i ekonomicky. Proto žalobce a dotčená veřejnost právem očekávali, že procesem EIA za účasti veřejnosti budou pečlivě zváženy všechny relevantní (a v zahraničí prověřené „bezspalovací technologie“) varianty, tzn. nejprve využití těchto odpadů (kvalitní sběr, maximální třídění a znovuvyužití, včetně bioodpadu na kompostárně) a v případě nemožnosti této varianty vybudovat nejmodernější spalovnu odpadů.

Vydáním stanoviska EIA dne 17. 2. 2012 před tímto vyhodnocením za účasti veřejnosti, zda je možné řešit odpady v Plzeňském kraji bez jejich spálení, je tak v rozporu s cíli a očekáváním zákona č. 100/2001 Sb. v tehdejší znění tohoto zákona. Podjatý Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, tak podle názoru žalobce nesplnil svou úlohu, když celý proces EIA vedl formálním způsobem, neboť nevyužíval zákonných možností k vyhodnocení všech relevantních variant a všech očekávaných (a dopředu známých) negativních vlivů.

III.A.5 Nesprávné využití podmínek stanoviska EIA

Žalobce ve svých námitkách ze dne 2. 5. 2012 v bodě č. 1 uvedl, proč je povinné mít ve spisu stanovisko EIA, k čemu slouží a jak s ním má stavební úřad naložit. Stavební úřad i žalovaný ale nepostupovaly dle § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. (ve znění do 31. 3. 2015) a dle § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť přezkoumatelně a doložitelně neuvedly, jak bylo s těmito námitkami žalobce naloženo. Stavební úřad do bodu č. 23 územního rozhodnutí ze dne 1. 6. 2012 zahrnul 11 podmínek stanoviska EIA, přičemž u zbývajících 40 neuvedl žádný relevantní a přezkoumatelný důvod, proč tyto podmínky nezahrnul. Pouze uvádí, že „požadované námitky stanoviska EIA byly zapracovány do podmínek pro umístění stavby“. Žalobce přitom ve svém odvolání ze dne 2. 7. 2012 v bodě č. 3 upozornil žalovaného, že stavební úřad nesprávně aplikoval § 10 odst. 4 zákona č. 100/2010 Sb. (ve znění do 31. 3. 2015), takže současně v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nelze přezkoumatelně a doložitelně zjistit, proč z 51 podmínek stanoviska EIA bylo zahrnuto jen 11 a zbývajících 40 nikoliv. Podle názoru žalobce a řady rozsudků správních soudů měl stavební úřad správně u každé podmínky stanoviska EIA, pokud ji nezahrnul mezi podmínky územního rozhodnutí, uvést, proč se tak rozhodl tak konat, resp. pokud už byla splněna, tak měl uvést, jak a pokud bude splněna, tak měl uvést, že teprve bude. Podstatné je, že stavební úřad v rozporu s § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. (ve znění do 31. 3. 2015) vydal územní rozhodnutí, aniž u každé podmínky přesně uvedl, proč zahrnuta nebyla, a žalovaný územní rozhodnutí potvrdil, navzdory konkrétní námitce žalobce o nezahrnutí některých podmínek stanoviska EIA, aniž rovněž ke každé nezahrnuté podmínce konkrétně a přezkoumatelně uvedl, proč zahrnuta nebyla – pouze nepravdivě tvrdil, že stavební úřad postupoval v souladu se zákonem a že nezahrnutí zbývajících 40 podmínek stanovisek EIA mu žádný zákon nepřikazuje. Postupem

stavebního úřadu i žalovaného tak došlo k porušení práva žalobce na přezkoumatelné a zákonné odůvodnění jeho námitek v bodě č. 3 v jeho odvolání dle § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a současně došlo k porušení § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. (ve znění do 31. 3. 2015), neboť žalobce jako dotčená veřejnost má zákonné právo vědět, jak jedním z nejdůležitějších podkladů na ochranu životního prostředí bylo oběma správními orgány naложено v souladu se zákonem.

III.B Žaloba žalobce b) Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov

V části *IV.* žaloby má žalobce za to, že žalovaný přes závěry zdejšího soudu rozhodl napadeným rozhodnutím na základě zjištění a důkazů opatřených a provedených Krajským úřadem Plzeňského kraje v předchozím správním řízení předcházejícím vydání Rozhodnutí KÚPK, které bylo zrušeno Rozsudkem zdejšího soudu. Žalovaný v rámci své úřední činnosti neprovedl žádná vlastní zjištění, a pokud prováděl nějaké dokazování, tak pouze na základě obsahu spisového materiálu shromážděného Krajským úřadem Plzeňského kraje. Tato zjištění a důkazy žalovaný nijak neověřil a ani v návaznosti na závěry zdejšího soudu v Rozsudku nepodrobil žádnému přezkumu, ačkoliv zde objektivně existují důvodné pochybnosti o jejich zákonnosti. Ačkoliv zdejší soud v Rozsudku konstatoval, že Krajský úřad Plzeňského kraje a všechny úřední osoby u něj zařazené jsou vyloučeny z rozhodování o odvolání proti Územnímu rozhodnutí, je žalobce přesvědčen, že důvody vyloučení všech úředních osob zařazených u Krajského úřadu Plzeňského kraje lze vztáhnout rovněž na všechny předchozí úkony a stanoviska Krajského úřadu Plzeňského kraje související s napadeným rozhodnutím, ale i s Územním rozhodnutím a s řízením jeho vydání předcházejícím. Skutečností totiž je, že o všech předchozích námitkách podjatosti úředních osob podílejících se na rozhodování věci v jednotlivých fázích správního řízení rozhodoval ve druhém stupni zpravidla Krajský úřad Plzeňského kraje, tedy správní orgán, u něhož jsou objektivně dány důvody svědčící pro pochybnosti o tom, že úřední osoby u něj zařazené mohou mít s ohledem na svůj poměr k věci, účastníkům řízení, resp. zaměstnanecký poměr, jiný než zákonem předvídaný zájem na výsledku řízení, a ve smyslu § 14 správního řádu by se tak neměly na rozhodování jakkoliv podílet. Pakliže zdejší soud vyslovil, že všechny úřední osoby zařazené u Krajského úřadu Plzeňského kraje jsou vyloučeny z rozhodování o odvolání proti Územnímu rozhodnutí, nelze se ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu domnívat jinak, než že jsou tyto osoby vyloučeny i z rozhodování a ze všech úkonů, při jejichž provádění by mohly výsledek řízení ovlivnit. Tedy i úkonů předcházejících vydání Územního rozhodnutí. Žalobce k tomu připomíná ust. § 78 odst. 5 s. ř. s., dle něhož je správní orgán v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku. Dle právního názoru žalobce tak bylo povinností žalovaného zkoumat v odvolacím řízení možnou nezákonnost jednotlivých rozhodnutí a stanovisek Krajského úřadu Plzeňského kraje, jež jsou podkladem napadeného rozhodnutí nebo upravovala po procesní stránce průběh správního řízení, a to i bez výslovné námítky žalobce, z úřední povinnosti ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný se však touto skutečností nezabýval ani k námitkám žalobce v odvolání a v doplnění odvolání, a namísto toho dokonce nekriticky konstatoval, že tato byla podána opožděně. Přitom skutečnost, že ve věci rozhodovaly úřední osoby, u nichž existují důvodné pochybnosti o jejich nepodjatosti, má zásadní význam z hlediska zákonnosti správního řízení a samotného rozhodnutí. Žalobce pak zásadně nesouhlasí s tvrzením žalovaného o tom, že vzhledem k tomu, že dle závěrů zdejšího soudu o tom, že Krajský úřad Plzeňského kraje skutečně nemohl v tomto konkrétním řízení o odvolání rozhodovat, *odpadl i důvod, aby se žalovaný v odvolacím řízení námitkami*

podjatosti uplatněnými v odvolání dále zabýval. Dle názoru žalobce bylo však právě proto povinností žalovaného se důsledně zabývat všemi námitkami žalobce. Stejně tak se žalobci jeví absurdním konstatování žalovaného, že: „*Rozsudek tak nemá dopad na závazná stanoviska nebo stanovisko k posuzování vlivů vlivu stavby na životní prostředí, či na jiné podklady pro rozhodnutí o umístění stavby.*“. Takové závěry jednak odporují § 78 odst. 5 s. ř. s., jednak vyvolávají pochybnosti o tom, že žalovaný skutečně podrobil Územní rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející náležitému přezkumu z hlediska zákonnosti, jak mu ukládá § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce má za to, že žalovaný tímto svým postupem, resp. nekonáním, kdy žalovaný bez dalšího konstatuje zákonnost všech dílčích a souvisejících rozhodnutí a stanovisek Krajského úřadu Plzeňského kraje, přes prokazatelnou existenci důvodných pochybností o jejich zákonnosti, porušil nejméně ust. § 2 odst. 1, 2 a 4 a § 89 odst. 2 správního řádu a současně ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.

Pod bodem **III./A)** žaloby se uvádí, že žalovaný byl s přihlédnutím k závěrům zdejšího soudu v Rozsudku povinen zkoumat ve vztahu k možné podjatosti úředních osob zařazených u správního orgánu I. stupně zákonnost rozhodnutí krajského úřadu Plzeňského kraje potvrzujících rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nepodjatosti úřední osoby, nejméně rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje čj. RR/2681/2012 z 3. 9. 2012. Zvláště pak za situace, kdy Územní rozhodnutí bylo vydáno dříve, než bylo vůbec rozhodnuto o případné podjatosti úředních osob zařazených u správního orgánu I. stupně.

Pod bodem **III./B)** žaloby se namítá, že s ohledem na závěry zdejšího soudu v Rozsudku, byť se týkaly toliko řízení o odvolání proti Územnímu rozhodnutí, že existují důvodné pochybnosti o zákonnosti některých pro Územní rozhodnutí významných stanovisek Krajského úřadu Plzeňského kraje, zejména pak závěru zjišťovacího řízení dle § 7 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2015, sp. zn. ŽP/8511/10 ze dne 5. 11. 2010, závazného stanoviska k umístění zvláště velkého stacionárního zdroje znečišťování ovzduší sp. zn. ŽP/13331/10 z 28. 2. 2011 a stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí dle § 10 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2015.

Pod bodem **IV./C)** žaloby se vyslovuje přesvědčení o zmatečnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí, když se žalovaný na jednu stranu odmítl zabývat námitkami o podjatosti úředních osob, na druhou stranu však konstatuje, že *Odvolací správní orgán je oprávněn zkoumat pouze to, zda námitky podjatosti byly vypořádány a zda se na rozhodnutí nepodílela úřední osoba, která byla pro podjatost vyloučena.* Přitom z Rozsudku je zjevné, že v případě úředních osob zařazených u Krajského úřadu Plzeňského kraje existuje riziko tzv. „systémové podjatosti“, a to z důvodu, že Plzeňský kraj jako účastník Dohody o partnerství a spolupráci na Integrovaném systému nakládání s komunálními odpady v Plzeňském kraji ze dne 6. 4. 2010 deklaroval společně se statutárním městem Plzeň, Sdružením měst a obcí Plzeňského kraje a vedlejším účastníkem řízení „*podporu a společný zájem na vytvoření Integrovaného systému nakládání s komunálními odpady v Plzeňském kraji, s vybudováním zařízení na energetické využití směsných komunálních odpadů a podobně vhodných odpadů na území Plzeňského kraje (t.č. v katastru obce Chotíkov a Města Touškov)*“ a „*v této souvislosti se zavázal v rámci svých kompetencí a možností a bez zbytečných odkladů poskytnout maximální součinnost směřující k realizaci výše uvedeného záměru.*“ Je tedy zjevné, že nejméně od 6. 4. 2010 nelze považovat Plzeňský kraj, Krajský úřad Plzeňského

kraje a úřední osoby u něj zařazené za nepodjaté ve všech věcech týkajících se a souvisejících se stavbou ZEVO Chotíkov. Ačkoliv žalobce na existenci systémové podjatosti opakovaně poukazoval a namítal ji rovněž v odvolání, jakož i v souvislostech Rozsudku v doplnění odvolání ze dne 8. 7. 2015, žalovaný se touto otázkou nezabýval. Namísto toho v rozporu se zjištěními zdejšího soudu a se zjevným skutečným stavem věci fakticky rezignoval na zkoumání, zda námitky podjatosti byly v předcházející fázi řízení vypořádány v souladu se zákonem. Přitom skutečnost, že o věci rozhodovaly, resp. pověřovaly MěÚ Nýřany rozhodováním věci, podávaly závazná stanoviska a přezkoumávaly dílčí a procesní rozhodnutí MěÚ Nýřany úřední osoby (zařazené u Krajského úřadu Plzeňského kraje), u nichž existuje důvodné podezření o jejich nestrannosti, má zásadní vliv na zákonnost Rozhodnutí MěÚ Nýřany jako i napadeného rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené a s ohledem na závěry a konstatování žalovaného v napadeném rozhodnutí lze konstatovat, že žalovaný zcela rezignoval na přezkum zákonnosti Rozhodnutí MěÚ Nýřany a řízení jeho vydání předcházejícího, když se nezabýval možnou nezákonností dílčích rozhodnutí a stanovisek vydaných Krajským úřadem Plzeňského kraje, a to ani k námitkám žalobce, ani z úřední povinnosti, přestože mu tak ukládá § 89 odst. 2 správního řádu.

Pod bodem **IV./D)** žaloby se v návaznosti na shora uvedené namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, když se žalovaný nezabýval námitkou místní nepřislušnosti MěÚ Nýřany k rozhodování ve věci stavby ZEVO Chotíkov, a to i v souvislostech příp. nezákonnosti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje čj. RR/518/12 ze dne 20. 2. 2012, resp. tuto námitku posoudil chybně a v rozporu splatnými právními předpisy. Přes závazný právní názor zdejšího soudu v Rozsudku se žalovaný nezabýval zákonností rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje čj. RR/518/12 ze dne 20. 2. 2012, kterým byl MěÚ Nýřany ve smyslu § 131 odst. 4 správního řádu pověřen projednáním a rozhodnutím věci. Dle právního názoru žalobce je však rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje čj. RR/518/12 ze dne 20. 2. 2012 nezákonné, když jednak bylo vydáno úřední osobou, u níž existuje důvodné podezření z podjatosti ve věci stavby ZEVO Chotíkov, jednak bylo vydáno v době, kdy žádné řízení o umístění stavby ZEVO Chotíkov neprobíhalo. Ze správního spisu i z napadeného rozhodnutí je zjevné, že osoba zúčastněná na řízení svoji žádost o vydání územního rozhodnutí ve věci stavby ZEVO Chotíkov vzala dne 13. 2. 2012 zpět, načež Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutím ze dne 14. 2. 2012 územní řízení zastavil. Osoba zúčastněná na řízení následně podala žádost o vydání územního rozhodnutí až dne 2. 3. 2012, a to přímo k MěÚ Nýřany. Je tedy zjevné, že Krajský úřad Plzeňského kraje pověřil dle § 131 odst. 4 správního řádu MěÚ Nýřany rozhodováním ve věci, která však byla předtím zastavena a v níž neprobíhalo žádné řízení. Dle právního názoru žalobce tato skutečnost vyvolává přinejmenším pochybnosti o zákonnosti celého správního řízení a o příslušnosti MěÚ Nýřany k projednání věci. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje čj. RR/518/12 má zásadní vliv na průběh celého správního řízení, je žalobce přesvědčen nejen o nezákonnosti tohoto rozhodnutí, ale i o nezákonnosti celého správního řízení, které bylo vedeno místně nepřislušným správním orgánem.

Pod bodem **IV./E)** žaloby se poukazuje na skutečnost, že v průběhu správního řízení opakovaně namítal podjatost úřední osoby vedoucí správní řízení před MěÚ Nýřany, a to z důvodu, že v průběhu správního řízení činila ve vztahu k osobě zúčastněné zcela nestandardní kroky, vyvolávající pochybnosti o tom, že nemá na výsledku řízení jiný než

zákonem předvídaný zájem. Na základě vlastních zkušeností pak žalobce uvádí, že takové kroky zpravidla nečiní tato úřední osoba, ani jiná úřední osoba zařazená u MěÚ Nýřany ve vztahu k jiným žadatelům, nehledě přitom na parametry plánované stavby a její vliv, resp. dopady na životní prostředí a její okolí. Došlo tak k porušení nejméně § 7 odst. 1 správního řádu.

Pod bodem *IV./F)* žaloby je žalobce s ohledem na shora uvedené přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, když jeho podklady a podklady Rozhodnutí MěÚ Nýřany jsou stanoviska a mezitímní rozhodnutí správního orgánu vyloučeného z rozhodování ve věci stavby ZEVO Chotíkov, tedy Krajského úřadu Plzeňského kraje, přičemž žalovaný se v rozporu s § 89 odst. 2 a v rozporu se závazným právním názorem zdejšího soudu nezabýval zákonností a věcnou a právní správností Rozhodnutí MěÚ Nýřany a řízení jeho vydání předcházejícího, jakož i jeho podkladů. Žalobce má za to, že žalovaný se tímto postupem dopustil závažného porušení procesních ustanovení, které může mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

V části *V.* žaloby má žalobce za to, že v řízení před správním orgánem I. stupně došlo k významnému porušení procesních práv žalobce, jakož i dalších účastníků řízení, když neúplnou žádost o vydání územního rozhodnutí doplnila osoba zúčastněná na řízení teprve v průběhu správního řízení, a to krátce před ústním projednáním věci. Dle právního názoru žalobce nehraje roli, zda se žalobce s podklady seznámil či nikoliv, nýbrž zda byla dodržena zákonná lhůta na seznámení se s úplnými podklady rozhodnutí před ústním jednáním dle § 87 stavebního zákona. Zvláště pak v případě tak velké a z hlediska jejích dopadů významné stavby, jako je ZEVO Chotíkov. Navíc dle právního názoru žalobce nelze § 87 odst. 1 stavebního zákona chápat tak, že v případě jakékoliv stavby postačí minimální lhůta 15 dnů k seznámení se s podklady rozhodnutí, nýbrž je třeba stanovit lhůtu pro seznámení se s podklady rozhodnutí vždy s ohledem na povahu a složitost konkrétní řešené stavby. Žalobce je přesvědčen, že lhůta 15 dnů je v případě stavby, jejíž podklady včetně projektové dokumentace čítají několik svazků (šanonů), nejméně šibeniční, spíše však diskriminační, a významně omezuje práva účastníků řízení seznámit se důkladně se všemi podklady rozhodnutí a řádně hájit svá práva ve správním řízení. Nad rámec uvedeného žalobce poukazuje na skutečnost, že ačkoliv byl do podkladů před ústním jednáním nahlédnout, nebylo v jeho možnostech se s podklady před ústním jednáním důkladně seznámit, aby při veřejném projednání mohl uplatnit kvalifikované námitky a připomínky ke všem podkladům rozhodnutí. Žalobce je proto přesvědčen o tom, že postupem správního orgánu I. stupně a žalovaného byla porušena procesní práva žalobce, jakožto spolku zastupujícího veřejnost a hájícího zájmy veřejnosti. Žalobce je v této souvislosti přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, když se žalovaný nevypořádal se shora uvedenou námitkou uplatněnou žalobcem v odvolání, neposoudil postup MěÚ Nýřany v souladu s platnou právní úpravou a aktuální judikaturou a v konečném důsledku tak posvětil nezákonný postup MěÚ Nýřany porušující procesní práva žalobce, ale i dalších účastníků řízení.

V části *VI.* žaloby má žalobce s ohledem na shora uvedené za to, že napadené rozhodnutí nezákonné, když žalovaný rozhodl o odvolání žalobce, Děti Země a DZ Plzeň, aniž by zkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházejícího, a to ani v rozsahu uplatněných námitek, ani v rozsahu vyžadovaném veřejným zájmem, který

žalobce spatřuje zejména v odůvodněném požadavku na výkon státní správy a samosprávy v souladu se zákonem a jeho mezích. Žalobce navíc převzal bez dalšího závěry Krajského úřadu Plzeňského kraje o zákonnosti závazných stanovisek, jež jsou podkladem napadeného rozhodnutí, ačkoliv existují důvodné pochybnosti o nepodjatosti Krajského úřadu Plzeňského kraje ve věci stavby ZEVO Chotíkov, jak ostatně připustil zdejší soud v Rozsudku. Jedná se nejméně o přípis Krajského úřadu Plzeňského kraje čj. ŽP/7761/12 z 5. 9. 2012. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí lze považovat rovněž za nepřezkoumatelné, když žalovaný v něm konstatuje, že *je zjištěno, že umístění stavby je v souladu s veřejnými zájmy, k jejichž ochraně a k dohledu nad jejich dodržováním byly dotčené osoby povolány*. Žalovaný toto své zjištění nikterak nezduodňuje, ani neuvádí, v čem je konkrétně spatřován soulad s veřejnými zájmy. Zvláště pak za situace, kdy žalobce, jakož i Děti Země a DZ Plzeň, opakovaně poukazovali na nezákonné a nestandardní postupy v územním řízení a namítali nezákonnost významných podkladů Územního rozhodnutí a napadeného rozhodnutí, když tyto byly vydány Krajským úřadem Plzeňského kraje, u něhož lze s ohledem na existenci závazku vyplývajícího z Dohody o partnerství a spolupráci důvodně pochybovat o jeho nepodjatosti a o jeho nestrannosti ve všech věcech týkajících se a souvisejících se stavbou ZEVO Chotíkov. Ve zbytku žalobce odkazuje na své dříve uplatněné námitky v odvolání proti Územnímu rozhodnutí, v doplnění odvolání a v neposlední řadě v dříve podané správní žalobě vedené zdejším soudem pod sp. zn. 30A 76/2012, které žalobce tímto činí součástí tohoto podání. Žalobce má za to, že žalovaný porušil nejméně ust. § 89 správního řádu a napadené rozhodnutí tak nelze než považovat za nezákonné.

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Krajský úřad Jihočeského kraje se k oběma žalobám písemně vyjádřil dne 6. 11. 2015 pod čj. KUJCK 82334/2015/OREG. V tomto vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na obsah správních spisů a vyjádřil své stanovisko k žalobním bodům obsaženým v každé z podaných žalob.

IV.A Vyjádření k žalobě žalobce a) Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu

1. Žalobce vytýká žalovanému nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, protože akty, které byly podkladem pro rozhodnutí, byly vydány osobami podjatými, a to s odvoláním na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 7. 2014, čj. 30A 76/2012-266, podle kterého trpí Krajský úřad Plzeňského kraje (dále jen „KUPK“) systémovou podjatostí. Žalovaný se dle názoru žalobce s touto skutečností v rozhodnutí nevyrovnal a nerespektoval právní názor soudu. Žalovaný se s tímto názorem neztotožňuje. Podle § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jen jakmile se o ní dozví. Takovou námitku je proto nutné uplatnit bezodkladně přímo u správního orgánu, pod který je úřední osoba, jejíž podjatost je namítána, organizačním řádem zařazena, a v době, kdy u tohoto správního orgánu správní řízení probíhá. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. Z předloženého spisu nevyplývá, že by žalobce námitku podjatosti v době, kdy byla podkladová rozhodnutí vydávána, uplatnil. To konečně konstatoval i zdejší soud, když v rozsudku uvedl, že: *„Ve vztahu k procesu EIA namítlo Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov podjatost úředních osob v bodě VII. své žaloby. Z tvrzení tohoto žalobce ani z předloženého správního*

spisu zachycujícího proces EIA minimálně od 26. 8. 2011 do 17. 2. 2012 není ovšem patrné, že by tu byla takováto námitka kýmkoliv uplatněna, a proto soud nemohl vzhledem k výše uvedenému uznat žalobní bod týkající se možné podjatosti úředních osob podílejících se na postupu podle zákona č. 100/2001 Sb. za důvodný.“. Žalovaný setrvává na názoru, že rozsudek soudu ze dne 25. 7. 2014, čj. 30A 76/2012-266, se vztahuje na vyloučení všech úředních osob Krajského úřadu Plzeňského kraje pouze ve vztahu k odvolacímu řízení a nemá žádný dopad na zákonnost závazných stanovisek (včetně stanoviska k posuzování vlivu stavby na životní prostředí) vydaných v rámci výkonu státní správy odborem životního prostředí KUPK, či na jiné podklady pro rozhodnutí o umístění stavby. Toto zcela jasně vyplývá z odůvodnění předmětného rozsudku, kde je výslovně uvedeno, že KUPK nemohl rozhodovat o odvolání, a zároveň jsou jako nedůvodné odmítnuty žalobní body týkající se námitek podjatosti jak ve vztahu k orgánu 1. stupně, tak k vydávání podkladových stanovisek. Žalovaný tvrdí, že zákonnost podkladových stanovisek z pohledu rozsudku zdejšího soudu posoudil, žádné další skutečnosti nebyl oprávněn zjišťovat s ohledem na absenci včas uplatněné námítky podjatosti v procesu vydávání podkladových stanovisek a námitku žalobce tak pokládá za nedůvodnou.

2. Žalobce namítá absenci podkladů v odvolacím spise a nemožnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim.

2.1. Konkrétně namítá absenci závazných stanovisek dle zákona č. 101/2001 Sb. a zákona č. 39/2015 Sb. Námitka se vztahuje ke stanovisku EIA ze dne 17. 2. 2012 vydanému jako odborné stanovisko podle zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2015. S účinností od 1. 4. 2015 se stanovisko podle novely citovaného zákona mění na závazné stanovisko. Žalovaný tak měl respektovat postup podle § 9a odst. 4 a odst. 5 zákona a získat závazné stanovisko pro ověření záměru, stejně tak závazné stanovisko dle čl. II. odst. 1 zákona č. 39/2015 Sb. Žalovaný pokládá námitku za nedůvodnou a setrvává na svém názoru vysloveném v odůvodnění rozhodnutí, že ani po novele zákona o posuzování vlivů není důvodné, aby rozhodnutí v odvolacím řízení bylo podmíněno novým stanoviskem vydaným příslušným orgánem ochrany přírody podle § 9a odst. 1 této novely. Územní řízení bylo ukončeno vydáním napadeného územního rozhodnutí, které bylo vydáno v souladu s tehdejšími platnými zákony. Jelikož bylo toto územní rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12, nabylo právní moci. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 25. 7. 2014, čj. 30 A 76/2012-266, pak bylo z důvodu vyloučení úředních osob zrušeno pouze rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, nikoli samotné územní rozhodnutí orgánu 1. stupně. Stavba tak byla ve své době řádně umístěna na podkladě platného územního rozhodnutí, jež bylo výsledkem ukončeného územního řízení a v období od 29. 10. 2012 až do právní moci rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 7. 2014, čj. 30 A 76/2012-266, bylo také v právní moci. Nenastala tak situace, kterou upravuje současná novela zákona o posuzování vlivů a s tím spojená právní úprava stavebního zákona, podle které „územní řízení vedená podle § 91 stavebního zákona, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (do 31. 3. 2015), neukončená pravomocným územním rozhodnutím přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se přerušují dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“, s tím, že „v územním řízení lze pokračovat po vydání stanoviska podle § 9a odst. 1 zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“ (od 1. 4. 2015). V době nabytí účinnosti zákona č. 39/2015 Sb. bylo územní rozhodnutí

pravomocné. Věc by se totiž vrátila do fáze územního řízení, pouze pokud by soud zrušil i územní rozhodnutí. V tomto případě nastalou situaci, kdy až následně na základě rozsudku soudu bylo zrušeno pouze rozhodnutí odvolacího orgánu, nikoliv územní rozhodnutí, přechodná ustanovení právního předpisu neupravují. Nedají se uplatnit ani přechodná ustanovení vztahující se k nedokončeným povolujícím řízením, k nimž bylo vydáno stanovisko EIA podle předchozí právní úpravy. Žalovaný tak ustanovení § 9a odst. 4 a 5 zákona o posuzování vlivů neporušil.

2.2. Žalobce namítá absenci dalších podkladů ve spise - tj. stav výstavby spalovny, projekt konzervačních prací a aktualizovaná vyjádření účastníků. Žalovaný k tomuto shodně jako ve svém rozhodnutí uvádí, že v odvolacím řízení ve věci územního rozhodnutí není v jeho působnosti dohled nad dodržováním právních předpisů při provádění stavby, její konzervaci, ani nad současnými postupy správního orgánu 1. stupně. Žalovaný odmítá námitku, že nezajistil aktualizaci podkladů, jejichž platnost již skončila - platnost těchto podkladů totiž posuzoval ke dni vydání rozhodnutí správním orgánem 1. stupně. Žalovaný dále podotýká, že uvedená námitka nebyla obsažena v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně. Žalovaný je názoru, že rozhodoval na základě dostatečných podkladů, se kterými byl žalobce řádně seznámen.

3. Nezákonnost závazného stanoviska ze dne 28. 2. 2011, čj. ŽP/13331/10. Žalobce namítá nezákonnost souhlasu s umístěním záměru jako zvláště velkého stacionárního zdroje znečištění s odůvodněním, že Ministerstvo životního prostředí, které stanovisko přezkoumávalo, se nevyjádřilo přezkoumatelným způsobem k jeho námitce (vypuštění podmínky uvedené ve stanovisku na základě zjišťovacího řízení, jehož závěry byly překonány vydáním stanoviska EIA); uvedenou podmínku přitom ze souhlasu neodstranilo. K tomu žalovaný uvádí, že pro územní rozhodnutí, stejně jako pro další navazující řízení, jsou podstatné podmínky obsažené ve stanovisku EIA. Takže i v případě, že by se MŽP nevypořádalo s námitkou žalobce přezkoumatelným způsobem, nemůže mít tato skutečnost vliv na správnost rozhodnutí, do kterého se přebírají podmínky ze stanoviska EIA.

4. Nezákonnost procesu EIA a vydání stanoviska EIA. K tvrzení žalobce, že stanovisko bylo vydáno podjatými osobami, se žalovaný vyjádřil již výše.

Závěrem se žalovaný vyjadřuje k žalobnímu bodu 5.2, podle kterého do rozhodnutí o umístění stavby nebyly zahrnuty všechny podmínky obsažené ve stanovisku EIA. Žalovaný uvádí, shodně jako ve svém rozhodnutí, že správní orgán 1. stupně zahrnul do rozhodnutí jen podmínky vztahující se k umístění stavby s tím, že podmínky týkající se až provádění stavby, zkušebního provozu nebo užívání stavby do podmínek územního rozhodnutí zahrnout nelze. Podrobně se s jednotlivými podmínkami vypořádal na str. 6 svého rozhodnutí. Žalovaný je pak toho názoru, že povinnost podle § 10 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost odůvodnit, proč některé z podmínek ze stanoviska EIA nebyly do rozhodnutí zahrnuty, se vztahuje k případu, že by nebyly zahrnuty podmínky relevantní, tedy ty, které souvisí (v daném případě) s umístěním stavby.

IV.B Vyjádření k žalobě žalobce b) Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov

1. Žalobce namítá, že i řízení v 1. stupni bylo vedeno podjatými osobami. Žalovaný shodně s odůvodněním rozhodnutí konstatuje, že o podjatosti oprávněné úřední osoby zařazené do Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, bylo pravomocně rozhodnuto usnesením vedoucího odboru. Zdejší soud v rozsudku ze dne 25. 7. 2014, čj. 30 A 76/2012-266, neakceptoval názor žalobců na možnou podjatost oprávněné úřední osoby zařazené do Městského úřadu Nýřany. Soud uvedl, že se „*neztotožnil s názorem žalobce a), že pověřená úřední osoba M. A. v průběhu řízení postupovala ve vztahu k Plzeňské teplárenské, a. s., zcela nestandardně a nezákonně. V souvislosti s tím soud rovněž neakceptoval žalobní bod týkající se možné podjatosti pověřené úřední osoby M. A. podílející se na řízení o žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby.*“. Žalovaný tak v souladu s názorem soudu a skutečností, že usnesením vedoucího odboru výstavby Městského úřadu Nýřany ze dne 2. 7. 2012 bylo pravomocně rozhodnuto, že pověřená úřední osoba není vyloučena z projednávání věci, trvá na závěru, že námitka žalobců není důvodná.

2. Žalobce namítá místní nepříslušnost Městského úřadu Nýřany s tím, že o pověření tohoto úřadu projednáváním věci bylo rozhodnuto v době, kdy žádné řízení neprobíhalo. Žalovaný k tomu konstatuje, shodně jako v odůvodnění svého rozhodnutí, že místní příslušnost Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, byla určena usnesením KUPK ze dne 20. 2. 2012. Příslušnost tohoto stavebního úřadu nebyla určena ve vztahu ke konkrétnímu správnímu řízení, ale k určité stavbě, a to ke stavbě „Zařízení na energetické využití TKO Chotíkov“ a staveb s touto stavbou souvisejících. Odbor výstavby Městského úřadu Nýřany byl tudíž z důvodu vyloučení původně místně příslušného obecního stavebního úřadu, jímž byl Městský úřad Města Touškov, stavební odbor, řádně pověřen k vedení těch správních řízení, která se týkala předmětné stavby a staveb s touto stavbou souvisejících.

3. Žalobce namítá, že žalovaný rezignoval na přezkoumání zákonnosti a věcné správnosti rozhodnutí orgánu 1. stupně, a to i v rozsahu námitek uplatněných žalobcem v odvolání. Žalovanému je konkrétně vytýkáno, že rozhodoval na základě podkladů převzatých od KUPK, aniž by tyto přezkoumal a sám provedl další dokazování. Součástí odvolání všech žalobců byla žádost o přezkum několika závazných stanovisek, které byly podkladem územního rozhodnutí. Žalovaný uvádí, že KUPK, v té době příslušný odvolací správní orgán, nechal tato stanoviska, v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu, přezkoumat u příslušných orgánů (v podrobnostech odkazuje žalovaný na str. 11 svého rozhodnutí). Žalovaný stanoviska převzal a na jejich podkladě rozhodoval, jelikož s ohledem na výše uvedené závěry vyplývající z rozhodnutí zdejšího soudu neměl o jejich zákonnosti žádné pochybnosti.

Ve vztahu k oběma žalobám má pak žalovaný správní orgán za to, že se dostatečně vypořádal s námitkami žalobců obsaženými v jejich odvoláních a že jeho rozhodnutí je v souladu se zákonem.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Společnost Plzeňská teplárenská, a.s., navrhla, aby žaloby obou žalobců byly jako nedůvodné zamítnuty.

V části *II.* svého vyjádření osoba zúčastněná na řízení považuje námitku obou žalobců, že podkladová stanoviska pro rozhodnutí žalovaného vydala podjatá osoba – Krajský úřad Plzeňského kraje, za nedůvodnou. Žalobce totiž tuto námitku neuplatnil v žalobě předcházejícímu správnímu řízení, a tedy nevyčerpal beze zbytku svá procesní práva. Osoba zúčastněná na řízení poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, sp. zn. 5 As 66/2006, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007-62. S ohledem na tu skutečnost, že námitku podjatosti správního orgánu lze považovat za procesněprávní úkon, nikoliv za hmotněprávní, musela být ze strany žalobce uplatňována již ve všech stádiích předchozího správního řízení. Nestalo-li se tak, pak se jí soud nemůže zabývat.

V části *III.* svého vyjádření osoba zúčastněná na řízení pokládá za nedůvodnou námitku žalobce *a)*, že žalovaný rozhodl o odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby ZEVO Chotíkov až poté, co vydal Krajský úřad Středočeského kraje rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o povolení stavby. Odkazuje se na § 94 odst. 4 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 3. 2015 i od 1. 4. 2015, a na čl. VI bod 5. zákona č. 39/2015 Sb., který se mimo jiné novelizuje stavební zákon. Územní rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 7. 2014, čj. 30A 76/2012-266. Tedy přede dnem nabytí účinnosti novely zákona č. 39/2015 Sb., tj. ke dni 1. 4. 2015. V takovém případě se tedy použije přechodné ustanovení tohoto zákona a nikoliv ustanovení § 94 odst. 5 účinného od 1. 4. 2015. Z výše uvedeného podle osoby zúčastněné na řízení vyplývá, že již toto žalované rozhodnutí je nadbytečné, protože již bylo vydáno rozhodnutí o povolení stavby. Nemůže být proto bez dalšího nezákonným jen z toho důvodu, že bylo vydáno po rozhodnutí o povolení stavby, resp. jeho nabytí právní moci.

V části *IV.* svého vyjádření osoba zúčastněná na řízení považuje za nedůvodnou výtku žalobce *a)*, že žalovaný neprovedl žádná další zjištění ve věci a poukazuje na absenci dalších podkladových materiálů. Z § 102 odst. 6 správního řádu vyplývá, že žalovaný mohl beze zbytku vycházet ze stavu spisu tak, jak mu byl předán. Tedy *a contrario* z tohoto nevyplývá jakákoliv povinnost cokoliv doplňovat bez další změny okolností. Osoba zúčastněná na řízení pak netuší, čemu, při zachování účelu řízení o umístění stavby, by mělo sloužit zjišťování stavu stavby ZEVO Chotíkov v roce 2015. Kromě přání žalobce není žádného zjistitelného důvodu. Nestanovuje to žádný právní předpis, což je ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu jediné relevantní vodítko pro správní orgán. Pokud pak žalobce *a)* vytýká žalovanému, že si nepořídil nová závazná stanoviska či souhlasy (zejména od Ředitelství silnic a dálnic, Úřad pro civilní letectví či Ministerstvo dopravy), pak je tato námitka ryze účelová. Platnost takového souhlasu (závazného stanoviska) je vázána na započetí stavby. Pokud stavebník započne se stavbou v průběhu doby trvání tohoto závazného stanoviska (souhlasu), pak je již jeho časové omezení irelevantní. *Ad absurdum* dovedeno by názor žalobce znamenal, že u díla, u kterého stavba probíhá několik let, by muselo být vydáváno opakovaně závazné stanovisko. A protože se naň ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu váže výroková část rozhodnutí o povolení stavby, muselo by se toto rozhodnutí v průběhu trvání stavby vydávat opakovaně. Takový postup je sám o sobě logicky absurdní, nepředpokládá jej žádný právní předpis veřejného práva a lze jej považovat za odporující principu právní jistoty a dobré víry.

V části V. svého vyjádření osoba zúčastněná na řízení pokládá námitku žalobce a), že žalovaný neumožnil účastníkům řízení vyjádřit se ve věci ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, za nedůvodnou. Osoba zúčastněná na řízení konstatuje, že na str. 5 napadeného rozhodnutí tuto okolnost žalovaný výslovně zmiňuje s tím, že takovou příležitost účastníkům řízení poskytl. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 7. 2014, čj. 30A 76/2013-266, bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12. Procesní stav řízení se tak vrátil do okamžiku, kdy byla některými účastníky správního řízení (včetně žalobce a)) podána odvolání. Tedy do stavu, který musel být žalobci a) vzhledem k okolnostem a jeho poměru k věci zcela přesně znám. Dále mu musel být znám stav podkladů pro rozhodnutí získaných v rámci původního odvolacího řízení, protože podával správní žalobu dne 18. 12. 2012. Vyjádření žalobce a) i kohokoliv jiného po uplynutí koncentrační lhůty a i jakákoliv podání po uplynutí lhůty pro podání odvolání tak nemohou sloužit jako podklad pro rozhodnutí žalovaného, protože by tak jednal v rozporu s § 82 odst. 4 a § 83 odst. 1 věta první správního řádu. Z tohoto pak lze dovodit, že žalobce a) znal veškeré podklady, které vedly žalovaného k jeho rozhodnutí, které je nyní napadené správní žalobou. Odkazuje se též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. 7 As 40/2003. Osoba zúčastněná na řízení je tak přesvědčena, že žalovaným nebylo porušeno ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, naopak jeho postupem byla přísně dodržena díkce zákona a zachovány principy efektivit a hospodárnosti správního řízení ve smyslu § 6 správního řádu, protože bylo postupováno v souladu s § 102 odst. 6 správního řádu. Vyjádření, na která žalobce a) poukazuje, pak nejsou relevantními podklady pro rozhodnutí žalovaného.

V části VI. svého vyjádření má osoba zúčastněná na řízení za nedůvodnou námitku žalobce a) vytýkající rozhodnutí žalovaného též absenci závazných stanovisek ve smyslu zákona o posuzování vlivu na životní prostředí. Prezентuje zejména právní úpravu účinnou od 1. 4. 2015 a přechodná ustanovení k zákonu č. 39/2015 Sb. Z nich dovozuje, že žalovaný postupoval správně, pokud skutkový stav subsumoval pod příslušná ustanovení zákona o posuzování vlivů na životní prostředí účinná do 31. 3. 2015, a nikoliv podle jeho novelizované verze účinné od 1. 4. 2015. A pokud shledal postup správního orgánu I. stupně správným a souladným s dosavadními právními předpisy, nemohl než v zásadě jeho rozhodnutí potvrdit ve smyslu § 90 odst. 5 správního řádu. V této souvislosti pak lze poukázat i na stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 10. 7. 2015, čj. 21345/ENV/15, které výše uvedené v zásadě podporuje a kdy se zároveň jedná o ústřední správní orgán beze zbytku odpovědný za zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Námitka žalobce a) pak směřuje podle názoru osoby zúčastněné na řízení i k porušení jednoho ze základních principů právního řádu demokratického, svobodného a právního státu – zákazu retroaktivity. Retroaktivitou se míní zpětná účinnost (působnost) právního předpisu. Tj. že právní předpis působí zpětně do doby před svou platností. Tento přístup je pak v rozporu s požadavkem na legitimní očekávání a právní jistotu. Podle zásady *lex retro non agit* totiž může působit jen to právo, které je v dané době zveřejněno ve sbírce listin, se kterým se může účastník řízení seznámit a které je v daném moment účinné. Odkazuje se na nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 1995, sp. zn. IV. ÚS 215/94, a ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96. V našem případě zákonodárce u novely zákona o posuzování vlivů na životní prostředí v rámci přechodných ustanovení nikterak nezohlednil ta řízení, která byla zahájena za působnosti dosavadních právních předpisů, avšak za jejich působnosti již byla vydána prvoinstanční rozhodnutí, kdy cele

v mezidobí došlo k zásadní změně právní úpravy. A to nejen procesněprávní, ale zejména hmotněprávní. Tato skutečnost však nemůže vést k tomu, že bude aplikován takový výklad právní normy, že by došlo k aplikaci pravé retroaktivity. V našem případě by měl odvolací správní orgán posuzovat věc podle jiných právních norem, nežli činil správní orgán I. stupně. Jak již bylo výše uvedeno, je osoba zúčastněná na řízení přesvědčena, že žalovaný jako odvolací správní orgán nemůže učinit rozhodnutí, které by zbavilo kteréhokoliv účastníka práva na odvolání. To by se dozajista stalo v okamžiku, kdyby změnilo dosavadní výrok správního orgánu I. stupně za výrok nový, který by odkazoval na závazné stanovisko posudku EIA. Změna právní úpravy pak není ani důvodem pro zrušení správního orgánu I. stupně. Navíc je odvolací správní orgán vždy povinen pouze přezkoumat správní řízení před správním orgánem I. stupně. Z toho implicitně vyplývá, že se tak použijí tehdy platné právní předpisy. Nikoliv právní předpisy, které zejména po hmotněprávní stránce nemohly být správního orgánu I. stupně a ani účastníkům správního řízení známy z doby vydání prvoinstančního rozhodnutí. Nedopadá na tuto změnu okolností ustanovením § 90 odst. 1 správního řádu předvídaný právní důvod. Novela zákona o posuzování vlivů na životní prostředí pak má jak procesněprávní charakter, tak zejména hmotněprávní charakter. Pokud na místo posudku EIA je požadováno závazné stanovisko, které sice z tohoto posudku vychází, ale oproti předchozí úpravě doporučujících ustanovení má přímý vliv na výrok rozhodnutí, pak novelizace zákona o posuzování vlivů na životní prostředí má nepochybně hmotněprávní charakter. Přímou totiž ovlivňuje výrok rozhodnutí. Požadavek žalobce *a)*, aby rozhodnutí žalovaného vycházelo ze závazného stanoviska podle posudku EIA pak je návrhem, který požaduje uplatnění přímé retroaktivity na již vydaná právní rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení jej považuje za zcela nelegitimní a popírající principy právní jistoty a právního státu jako takového.

V části *XII.* svého vyjádření osoba zúčastněná na řízení považuje námitku žalobce *a)*, že varianta stavby ZEVO Chotíkov byla jedinou, která byla ze strany dokumentace EIA posuzována, za nedůvodnou. V první řadě osoba zúčastněná na řízení opětovně poukazuje na záměnu účelu dokumentace EIA a dokumentace SEA (= strategického posuzování vlivu na životní prostředí). Druhý z dokumentů vyžaduje takový postup, který požaduje žalobce *a)*, tj. posuzování možných variant budoucího řešení. To se pak stalo v případě „Studie proveditelnosti Integrovaného systému nakládání se směsnými komunálními odpady v Plzeňském kraji“ ze dne 30. 3. 2011 a v druhé řadě již dříve v rámci „Studie proveditelnosti Chotíkov – porovnání variant závodu na využití směsného komunálního odpadu“ z roku 2009. Oba dokumenty se pak zabývaly různými možnostmi nakládání s odpady, a to jak s možností stavby závodu na energetické využití odpadu, tak možností stavby mechanicko-biologické úpravny odpadu (zařízení s recyklačním provozem). Dokumentace EIA se však váže ke konkrétnímu projektu stavby ZEVO Chotíkov. Zde pak koncepční varianty již nemohou být přetřásány. A zákon o posuzování vlivu na životní prostředí ani takovou povinnost posouzení různých koncepčních variant (ani variant obecně) výslovně neukládá (viz jeho ustanovení § 7 odst. 5), a to ani žalovanému, ani zpracovateli dokumentace EIA.

V části *XIII.* svého vyjádření osoba zúčastněná na řízení nesdílí závěr žalobce *a)*, že došlo k údajnému porušení ustanovení § 3 správního řádu a k rozporu s účelem zákona o posuzování vlivu na životní prostředí, kdy žalovaný nevyužil své zákonné možnosti, nezjistil stav věci, o nichž nejsou důvodné pochybnosti, a nedbal, aby bylo přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem, tj. že bylo porušeno ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu. Celý projekt

stavby ZEVO Chotíkov prošel složitým přípravným řízením, územním řízením, stavebním řízením a zejména důkladným posouzením jeho vlivu na životní prostředí, kdy dokumentaci EIA zpracovával vysoce erudovaný odborník prof. Ing. Vladimír Lapčík, CSc., o jehož nezávislosti nemůže být pochyb. Veškeré námítky žalobce *a)* v rámci zjišťovacího řízení byly zcela vypořádány (což sám nezpochybňuje, byť k tomu dodává, že zcela formalisticky). Jejich uplatnění bez dalšího pak nezakládá jeho nárok na to, aby byly jeho domněnky či názory akceptovány. Je nepochybné, že jsou odlišné od těch, které v rámci dlouhodobé diskuse nad budoucností nakládání s odpady na území Plzeňského kraje zvítězily a nyní jsou i uskutečňovány veřejnou správou na krajské či obecní úrovni a též podnikatelskou veřejností. Soudy však dle názoru osoby zúčastněné na řízení nejsou povoleny k tomu, aby tyto rozpory ve stanoveném diskursu řešily. Od toho je kolbiště střetu odborníků, aktivistů, úředníků a politiků. Žalovaný, správní orgán I. stupně i zpracovatel dokumentace EIA se vypořádali s řízením důkladně a stanovili řadu podmínek, které osoba zúčastněná na řízení musí při realizaci záměru stavby ZEVO Chotíkov akceptovat a splnit. I ona by mohla potenciálně namítat, že těchto podmínek je příliš mnoho, některé jsou z nich zbytečné či neekonomické. Je si však vědoma, že tento její poměrně úzký ekonomický zájem musí ustoupit veřejnému zájmu, který spočívá v kvalitním životním prostředí, které je garantováno právními předpisy a zejména ústavním pořádkem. A to se v rámci napadeného řízení posuzování vlivů na životní prostředí, které se týkalo stavby ZEVO Chotíkov, stalo. Žalovaný dle jejího názoru postupoval v souladu se zákonem. Nebylo třeba posuzovat v rámci dokumentace EIA jiné varianty k záměru stavby Chotíkov, protože ustanovení § 7 odst. 5 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí toto nevyžaduje. Samotná dokumentace a následné řízení s ní související jsou pak dostatečným podkladem, aby byl zjištěn stav věci, o němž není důvodných pochyb. A podmínky stanovené stanoviskem žalovaného a uložené v rámci řízení o umístění stavby, resp. stavebního povolení, zajišťují, aby řešení bylo v souladu s veřejným zájmem.

V části *XV.* svého vyjádření osoba zúčastněná na řízení považuje za nedůvodnou výtku žalobce *b)* ohledně nezákonnosti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje čj. RR/518/12 a dále pak místní nepřislusnosti správního orgánu I. stupně. Osoba zúčastněná na řízení má za to, že delegace ve smyslu § 131 odst. 4 správního řádu provedená Krajským úřadem Plzeňského kraje rozhodnutím ze dne 20. 2. 2012, čj. RR/518/12, je zcela v souladu se správním řádem. Nebyla provedena pro neurčitý okruh řízení (tj. pro veškerá řízení, která by měl příslušný stavební úřad realizovat), ale toliko na omezený počet řízení, která se týkají konkrétního záměru stavby ZEVO Chotíkov a staveb s ní bezprostředně souvisejících. Takový postup citované ustanovení přes veškerou argumentaci žalobce *b)* nevylučuje. Naopak v rámci řízení Krajský úřad Plzeňského kraje učinil veškeré od něj oprávněně očekávané kroky, na základě kterých právě předešel očividné podjatosti jiného správního orgánu – Odboru výstavby Městského úřadu Města Touškov, kdy Město Touškov bude mít přímý majetkový prospěch z případné definitivní realizace záměru stavby ZEVO Chotíkov. Vyloučil z projednávání a pověřil v řízení jiný správní orgán I. stupně, u kterého tato podjatost nemůže být předpokládána.

V části *XVI.* svého vyjádření osoba zúčastněná na řízení pokládá námitku žalobce *b)*, že byla zachována toliko 15 denní procesní lhůta pro seznámení se spisem, resp. do nařízení ústního jednání, aniž by v době, kdy takové jednání bylo nařízeno, byl spis kompletní, za nedůvodnou. Z § 87 odst. 1 a 2 stavebního zákona nelze nikterak dovodit, že by měl být v den

oznámení o skutečnosti, že se bude jednat veřejné ústní jednání příslušný spis zcela kompletní a bez vad. Naopak lze z tohoto dovodit, že takový požadavek lze vztáhnout až ke dni onoho veřejného ústního jednání, protože jeho uplynutím není možné vznášet žádné námitky. Právě na něm (či před ním) by námitky podobného charakteru mohly a měly být vznášeny. Nad to osoba zúčastněná na řízení je přesvědčena, že žalobce *b)* nebyl ve svých procesních právech nikterak zkrácen, když spisový materiál byl kompletní ke dni 20. 4. 2012 a žalobce nahlížel do spisu dne 25. 4. 2012. Měl tedy k dispozici veškeré podklady, na jejichž základě bylo posléze realizováno veřejné ústní jednání a posléze též byly podkladem pro vlastní rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

VI.1 Soudní přezkum

Stavba ZEVO Chotíkov byla, jak uvedeno výše, umístěna rozhodnutím Městského úřadu Nýřany ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu se odvolaly Děti Země – Plzeň, Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov.

V *původním* řízení o odvoláních proti uvedenému rozhodnutí rozhodoval Krajský úřad Plzeňského kraje: rozhodnutím ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12, podaná odvolání zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby ZEVO Chotíkov podaly žaloby žalobci Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov. Rozsudkem ze dne 25. 7. 2014, čj. 30A 76/2012-266, Krajský soud v Plzni rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozsudkem ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 As 202/2014-66, Nejvyšší správní soud kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 7. 2014, čj. 30A 76/2012-266, zamítl.

V této souvislosti se zdejší soud dovolává toho, že jeho předchozí zrušující rozsudek v této věci byl Nejvyšším správním soudem aprobován ve vztahu k rozsahu a důvodům kasačních stížností a k tomu, co bere kasační soud v úvahu z moci úřední.

V *novém* řízení o odvoláních proti rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby rozhodoval Krajský úřad Jihočeského kraje: rozhodnutím ze dne 23. 7. 2015, čj. KUJCK 51875/2015/OREG, podaná odvolání zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby ZEVO Chotíkov podaly žaloby žalobci Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov, a to první z nich dne 2. 10. 2015 a druhý dne 5. 10. 2015.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zejména v soudním řádu správním. Postup soudu, účastníků řízení a dalších osob v předmětné věci je speciálně upraven v zákoně o

posuzování vlivů na životní prostředí. Tento zákon byl s účinností od 1. 4. 2015 zásadně novelizován zákonem č. 39/2015 Sb. Podle čl. II bodu 2 věty třetí zákona č. 39/2015 Sb. se soudní řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů. Z toho plyne, že byly-li žaloby proti rozhodnutí vydanému v navazujícím řízení podány po 31. 3. 2015, jako je tomu v tomto případě, postupují soudy podle novelizované právní úpravy (viz zejména § 9d zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném od 1. 4. 2015).

Ve smyslu § 9d odst. 1 věty první zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném od 1. 4. 2015, se může žalobou domáhat zrušení rozhodnutí vydaného v navazujícím řízení dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2. Podle § 3 písm. i) bodu 2 uvedeného zákona se pro účely tohoto zákona rozumí dotčenou veřejností právnická osoba soukromého práva, jejímž předmětem činnosti je podle zakladatelského právního jednání ochrana životního prostředí nebo veřejného zdraví, a jejíž hlavní činností není podnikání nebo jiná výdělečná činnost, která vznikla alespoň 3 roky před dnem zveřejnění informací o navazujícím řízení podle § 9b odst. 1, případně před dnem vydání rozhodnutí podle § 7 odst. 6, nebo kterou podporuje svými podpisy nejméně 200 osob. V první z těchto variant jde o zavedené environmentální spolky, kdy se jejich zavedenost odvozuje od stanovené doby existence. Jelikož oba žalobci jsou tzv. environmetálními právnickými osobami a ve spolkovém rejstříku se u pobočného spolku Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu, IČ 670 10 041, uvádí datum vzniku 29. 7. 1998 a u spolku Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov, IČ 227 21 118, datum vzniku 9. 10. 2008, je namístě závěr, že tyto osoby jsou oprávněny domáhat se u soudu zrušení výše uvedeného rozhodnutí vydaného v řízení o umístění stavby z titulu dotčené veřejnosti uvedené v § 3 písm. i) bodě 2 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném od 1. 4. 2015.

Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí mimo jiné obsahovat žalobní bod nebo žalobní body [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Soud pak podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. přezkoumává napadené výroky rozhodnutí zásadně pouze v mezích žalobních bodů. Z žalobních bodů musí být patrné, z jakých skutkových a/nebo právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobní body mají vlastně dvojí význam: z pohledu žalobce pozitivně určují, co konkrétně bude soud přezkoumávat, z pohledu soudu potom negativně vymezují, čím se soud zpravidla zabývat nemůže a nebude.

Obvyklá posloupnost je tato: rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, odvolání proti němu, rozhodnutí odvolacího správního orgánu a žaloba. Může však nastat například také tato situace: rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, odvolání proti němu, rozhodnutí odvolacího správního orgánu, žaloba, zrušení rozhodnutí odvolacího správního orgánu a vrácení věci odvolacímu správnímu orgánu k dalšímu řízení, nové rozhodnutí odvolacího správního orgánu a další žaloba.

Jde-li o obvyklé případy, jsou možnosti uplatňovat skutkové a/nebo právní důvody, díky nimž jsou napadené výroky rozhodnutí pokládány za nezákonné nebo nicotné, pojímány většinou poměrně široce: „Žalobce je oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Tomu nebrání skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Ustanovení § 5 s. ř. s. na rozsah

přezkumné činnosti soudu nedopadá.“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007-62, publikované pod č. 1742/2009 Sb. NSS).

Otázkou pak je, zda obdobně široké jsou možnosti uplatňovat žalobní body rovněž tehdy, jestliže se jedná o žalobu proti novému rozhodnutí správního orgánu v téže věci. Jinak řečeno: zda v případech, kdy rozhodnutí správního orgánu bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení, lze v žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu poprvé uplatňovat žalobní body, které mohly být uplatněny již v žalobě proti jeho původnímu rozhodnutí.

Jednou z důležitých zásad soudního přezkumu správních rozhodnutí je zásada koncentrace řízení.

V předchozí úpravě rozhodování o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů byla tato zásada formulována takto: *Až do rozhodnutí soudu může žalobce rozsah napadení správního rozhodnutí omezit; rozšířit je může jen ve lhůtě podle § 250b [= lhůta pro podání žaloby] (§ 250h odst. 1 občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2002).* Již za této právní úpravy zaujala odborná literatura zásadní stanovisko: *„Rozšíření žaloby (§ 250h), které je omezeno lhůtou dvou měsíců od doručení rozhodnutí, se týká nejen rozšíření žaloby na další obsah napadeného aktu dosud nenapadený (prakticky tedy na další výroky), ale především – podle mínění praxe a ve shodě s praxí bývalého Nejvyššího správního soudu – také na vlastní stížní body. Není tedy možné libovolně rozšiřovat žalobní body a to popřípadě ani při jednání. Lhůta dvou měsíců od doručení správního rozhodnutí je tedy lhůtou, ve které musí definitivně krystalizovat to, co má být předmětem soudního přezkoumání.“* [Michal Mazanec: Správní soudnictví. 1. vyd. Praha 1996, str. 159].

Od 1. 1. 2003 je zásada koncentrace pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vyjádřena takto: *Žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 věta druhá a třetí s. ř. s.).* K tomu lze v odborné literatuře nalézt tyto názory: *„Tímto ustanovením je stanovena tzv. zásada koncentrace. Pokud by tedy žalobce dospěl až po podání žaloby například k názoru, že nezákonný nebo věcně nesprávný je rovněž další výrok napadeného rozhodnutí, který zatím do žaloby nezahrnul, nebo zjistil další důvod nezákonnosti či věcné nesprávnosti již napadeného výroku, může je do své žaloby ještě zahrnout. Podmínkou toho je ovšem skutečnost, že to stihne provést nejpozději do konce lhůty, ve které mohl žalobu podat.“* [Luboš Jemelka a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha 2013, str. 577] a *„Rozšířit žalobu o další žalobní body [srov. odstavec 1 písm. d)] žalobce může jen ve lhůtě pro podání žaloby podle § 72 SŘS. V této době žalobce může uplatnit nové skutečnosti, jejichž prostřednictvím dokládá, že žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu nebo jemu předcházející procesní postup je nezákonný, eventuálně že rozhodnutí správního orgánu je nicotné. Žalobce je rovněž oprávněn rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí správního orgánu jen ve lhůtě pro podání žaloby. V této lhůtě tedy žalobce může napadnout další, původně nenapadené výroky správního orgánu.“* [Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha 2014, str. 637].

Zdejší soud má za to, že koncentrační zásada platí i pro žalobu proti novému rozhodnutí o odvolání, když předchází rozhodnutí o odvolání bylo soudem zrušeno a věc byla odvolacím správnímu orgánu vrácena k dalšímu řízení. V takovém případě má tato zásada tu podobu, že v žalobě proti novému rozhodnutí odvolacího správního orgánu zásadně nelze úspěšně uplatňovat ty žalobní body, které bylo možno – posuzováno objektivně – zahrnout už do žaloby proti předchozímu rozhodnutí o odvolání. Za situace, kdy bylo dovozeno, že žalobce může do žaloby pojmout i ty důvody, které neuplatnil v odvolacím řízení, by podle názoru zdejšího soudu připuštění i těch žalobních námitek, které mohly být uplatněny již dříve, mohlo – v rozporu s pravidlem *vigilantibus iura* – zejména nepřiměřeně komplikovat další postup správních orgánů a ochranu práv osob zúčastněných na řízení, jakož i dalších dotčených osob.

Uvedené přesvědčení zdejšího soudu je podporováno a upřesňováno zejména tímto názorem Nejvyššího správního soudu: „*Vzniká tedy otázka, jaké žalobní důvody je možné, po předchozím zrušení správního rozhodnutí soudem, uplatnit v žalobě proti „novému“ správnímu rozhodnutí, a to zejména se zřetelem na koncentrační a dispoziční zásadu a na zásadu vázanosti správního orgánu právním názorem soudu, které jsou promítnuty v ustanovení § 71 a § 78 odst. 5 s. ř. s. Stádium správního řízení, do kterého se věc dostává, je-li rozhodnutí o odvolání zrušeno soudem, je určováno především tím, zda došlo ke zrušení jen správního rozhodnutí vydaného v posledním stupni nebo i v I. stupni. Vedle toho má však na tuto skutečnost vliv, vzhledem k vázanosti správního orgánu právním názorem soudu, i to, z jakých důvodů soud napadené správní rozhodnutí zrušil. Nepřímo tedy další postup ve správním řízení určují důvody v úspěšné žalobě. Žaloba proti „novému“ rozhodnutí bude tedy ve většině případů přípustná jen co do námítky, že správní orgán nerespektoval právní názor vyslovený soudem. Vedle toho jsou ovšem přípustné i námitky, že v řízení po zrušení správního rozhodnutí soudem a novým správním rozhodnutím došlo k „novému“ porušení zákona, tj. k porušení, ke kterému v původním správním řízení nedošlo, případně mohou být namítány i vady „původního řízení“, které se však projeví až v nezákonnosti nového správního řízení nebo které byly podstatné až po zrušení nového rozhodnutí. Třeba dodat i to, že žalobce může úspěšně v nové žalobě uvést znovu i ty žalobní důvody, které nevedly ke zrušení původního správního rozhodnutí jen proto, že soud zrušil napadené rozhodnutí z jiných důvodů, aniž by se těmito žalobními důvody zabýval (např. se ve zrušujícím rozsudku nezabýval namítanou neúplností dokazování, neboť správní rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, apod.). Naopak nemohou být úspěšné, až na některé výjimky, žalobní body, které mohly být uplatněny v zákonné lhůtě již v původní žalobě. Stejně tak nemohou obstát důvody, které byly sice uvedeny již v první žalobě, ale nebyly krajským soudem posouzeny jako opodstatněné (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 2001, č. j. 5 A 167/99 - 253, který byl uveřejněn pod č. 798 Správní judikatury č. 3/2001).“ (rozsudek ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 2/2007-119).*

Pro úplnost je třeba uvést, že Městský úřad Nýřany dne 18. 1. 2013 pod čj. OV-Asc/1763/2013 vydal na stavbu ZEVO Chotíkov stavební povolení. V původním odvolacím řízení Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutím ze dne 26. 6. 2013, čj. RR/932/13, rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 18. 1. 2013, čj. OV-Asc/1763/2013, změnil způsobem nikoli podstatným. Proti tomuto rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje podaly žaloby Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a Sdružení pro udržitelný rozvoj

obce Chotíkov. Rozsudkem ze dne 2. 2. 2015, čj. 30A 58/2013-187, Krajský soud v Plzni rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 26. 6. 2013, čj. RR/932/13, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozsudkem ze dne 2. 6. 2015, čj. 7 As 57/2015-80, Nejvyšší správní soud kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 2. 2. 2015, čj. 30A 58/2013-187, zamítl. V *novém* odvolacím řízení Krajský úřad Středočeského kraje rozhodnutím ze dne 26. 6. 2015, čj. 090064/2015/KUSK, rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 18. 1. 2013, čj. OV-Asc/1763/2013, opětovně změnil způsobem nikoli podstatným. Proti tomuto rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje podaly žaloby Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov. Rozsudkem ze dne 30. 9. 2015, čj. 30A 87/2015-141, Krajský soud v Plzni rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 26. 6. 2015, čj. 090064/2015/KUSK, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

VI.2 Vyloučení úředních osob

Vyloučení úředních osob se soud věnoval již při projednávání a rozhodování věci vedené pod sp. zn. 30A 76/2012. V žalobách proti novému rozhodnutí o odvolání byly námitky týkající se podjatosti úředních osob v případě žalobce *a)* Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu uplatněny zcela nově a v případě žalobce *b)* Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov podstatně rozšířeny. Soud se ovšem, jak vysvětleno výše, může zabývat uvedenými námitkami, které mohly být pojaty již do předchozích žalob, toliko v tom rozsahu, v jakém byly žalobcem *b)* dříve namítány, resp. v tom ohledu, zda se správní orgán řídil právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku ze dne 25. 7. 2014, 30A 76/2012-266 (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Vyloučení úředních osob je upraveno v § 14 správního řádu. Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Podle § 14 odst. 2 věty první tohoto zákona může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. Podle § 14 odst. 3 věty první uvedeného zákona úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného.

Správní řád tedy rozlišuje jednak oprávnění účastníka řízení namítat podjatost úřední osoby a jednak povinnost úřední osoby, která se dozví o okolnostech nasvědčujících svému vyloučení, uvědomit o nich svého představeného. Ohledně pravidel o vyloučení úředních osob tudíž může dojít k porušení zákona především dvojím způsobem: za první jestliže je námitka účastníka řízení v rozporu se zákonem zamítnuta a za druhé jestliže úřední osoba, ač se do její dispozice dostala informace o okolnostech nasvědčujících jejímu vyloučení, o těchto okolnostech svého představeného neuvědomí (nebo jestliže představený posoudí to, zda je úřední osoba vyloučena, v rozporu se zákonem).

Soudní ochrana tu závisí na tom, zda jde o neuznání námítka účastníka řízení nebo o neuvědomění představeného úřední osobou. V prvním z těchto případů je úspěšnost obrany

účastníka řízení podmíněna tím, že podjatost úřední osoby namítal již ve správním řízení (viz i § 14 odst. 2 věta druhá správního řádu) a následně ji namítá rovněž v řízení před soudem. Soud se pochopitelně zabývá také tím, zda v rozsahu a z důvodů, které jsou tvrzeny v žalobě, byla podjatost úřední osoby uplatňována účastníkem řízení již ve správním řízení. Ve druhém z uvedených případů by stačilo, kdyby žalobce namítal nedodržení povinnosti úřední osobou až v rámci žalobních bodů. Zde by se však muselo prokázat, že příslušná úřední osoba okolnosti nasvědčující svému vyloučení opravdu seznala. To někdy může být poměrně složitá záležitost. V daném případě šlo o úředníky územního samosprávného celku, kteří rozhodovali ve věcech, které se týkaly nebo mohly týkat zájmu tohoto celku. Tu však byla správní i soudní praxe značně rozkolísaná a sjednocení právních názorů přineslo až usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, čj. 1 As 89/2010-119, publikované pod č. 2802/2013 Sb. NSS, k němuž se ovšem dospělo až s odstupem po provedení řízení a vydání rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12, jakož i všech řízení a rozhodnutí tomuto rozhodnutí předcházejících. Za této situace tak nelze dovodit, že již v průběhu namítaných řízení by příslušné úřední osoby disponovaly relevantní informací o okolnostech nasvědčujících jejich vyloučení, a proto jednaly v rozporu se zákonem, jestliže o těchto okolnostech samy neuvědomily své představené.

V takto vytvořeném rámci se zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 25. 7. 2014, 30A 76/2012-266, zabýval otázkou podjatosti úředních osob při jednotlivých postupech správních orgánů.

K postupu podle zákona č. 100/2001 Sb. soud ve svém předchozím rozsudku uvedl, že ve vztahu k procesu EIA namítlo Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov podjatost úředních osob v bodě VII. své žaloby. Z tvrzení tohoto žalobce ani z předloženého správního spisu zachycujícího proces EIA minimálně od 26. 8. 2011 do 17. 2. 2012 není ovšem patrné, že by tu byla takováto námitka kýmkoliv uplatněna, a proto soud nemohl vzhledem k výše uvedenému uznat žalobní bod týkající se možné podjatosti úředních osob podílejících se na postupu podle zákona č. 100/2001 Sb. za důvodný.

K řízení o žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby soud ve svém předchozím rozsudku konstatoval, že ve vztahu ke stavebnímu úřadu namítalo Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov podjatost paní Marie Aschenbrennerové jak v řízení o žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby, tak v bodě IV. své žaloby. K tomu soud uvedl, že podle § 45 odst. 2 části věty před středníkem správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě. Ohledně výkladu tohoto ustanovení se soud opřel o poznatky doktríny, z nichž plyne, že je na správním orgánu, aby zvolil nejvhodnější řešení podle konkrétního případu. Vycházet by přitom měl zejména z § 6 odst. 2 věty první správního řádu, podle něhož správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. V daném případě bylo ze spisu předloženého správním orgánem zjištěno, že dne 2. 3. 2012 podala Plzeňská teplárenská, a.s., Městskému úřadu Nýřany, odboru výstavby, žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby ZEVO Chotíkov. K této žádosti však nebyly přiloženy některé z příloh a za podání žádosti nebyl uhrazen správní poplatek. Oprávněná úřední osoba M.A. proto dne 29. 3. 2012 telefonicky a

dne 30. 3. 2012 e-mailem vyzvala zástupce Plzeňské teplárenské, a.s., k zaplacení správního poplatku za územní řízení a k dodání vyjádření správce sítí k předloženému záměru (RWE, ČEZ, O2, Radiokomunikace a Vodárna) a dále k dodání dokladu o dodatečném vynětí několika pozemků ze ZPF. Vzhledem k tomu, že správní orgány mají při odstraňování vad podání určitou volnost, a k tomu, že v daném případě šlo toliko o správní poplatek a některé z příloh objemné žádosti, se soud neztotožnil s názorem žalobce *a)*, že pověřená úřední osoba M.A. v průběhu řízení postupovala ve vztahu k Plzeňské teplárenské, a.s., zcela nestandardně a nezákonně. V souvislosti s tím soud rovněž neakceptoval žalobní bod týkající se možné podjatosti pověřené úřední osoby M.A. podílející se na řízení o žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Soud zde v zásadě sdílí důvody vyjádřené v usnesení vedoucího odboru výstavby Městského úřadu Nýřany ze dne 2. 7. 2012, čj. OV-Mrá/15308/2012, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 3. 9. 2012, čj. RR/2681/12.

K řízení o odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby soud ve svém předchozím rozsudku uvedl, že ve vztahu k žalovanému správnímu orgánu namítalo Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov podjatost ředitele Krajského úřadu Plzeňského kraje, vedoucího odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje a právnický odbor regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje jak v řízení o odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby, tak v bodě *III.* své žaloby. Na základě sjednocujícího právního názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a podrobného posouzení všech relevantních aspektů tehdy přezkoumávané věci došel soud k závěru, že žalobní bod týkající se možné podjatosti tam specifikovaných úředních osob, podílejících se na řízení o odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby, je důvodný (v dalším se odkazuje na celé odůvodnění rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 7. 2014, 30A 76/2012-266).

Uvedený zrušující rozsudek zdejšího soud byl aprobován Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 As 202/2014-66.

S ohledem na výše uvedené nemůže soud v právě rozhodované věci posuzovat otázku vyloučení úředních osob nad rozsah a nad důvody, které byly žalobcem *b)* namítány ve správních řízeních a uplatněny v jeho žalobě proti předchozímu rozhodnutí krajského úřadu. Při aktuálním soudním přezkumu proto může sporná otázka znít jenom tak, zda správní orgány v dalším řízení respektovaly právní názor, který vyslovil krajský soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 25. 7. 2014, 30A 76/2012-266 (ve spojení s rozsudkem kasačního soudu). Odůvodnění svého předchozího zrušujícího rozsudku uzavřel zdejší soud tím, že v dané věci skutečně nemohl Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodovat o odvolání žalobců (ani dalšího odvolatele) [proti rozhodnutí o umístění stavby] pro vyloučení všech jeho úředních osob a požadavek na postup podle § 131 odst. 4 správního řádu byl zcela důvodný. Po právní moci tohoto rozsudku proto bude na Ministerstvu pro místní rozvoj, aby pověřilo k projednání a rozhodnutí o odvolání [proti rozhodnutí o umístění stavby] jiný orgán než Krajský úřad Plzeňského kraje, který bude povinen věcné námitky žalobců uvedené v odvolání znovu posoudit a vypořádat se s nimi. Tento pokyn správní orgány splnily; žalobní body týkající se vyloučení úředních osob jsou tudíž nedůvodné.

Původní rozhodnutí o umístění stavby ZEVO Chotíkov nabylo právní moci. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 25. 7. 2014, 30A 76/2012-266, však bylo rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12, zrušeno a věc byla vrácena krajskému úřadu k dalšímu řízení. Tím se předmětné řízení dostalo do stadia před (novým) rozhodnutím odvolacího správního orgánu o odvoláních, tj. do procesního stadia odvolacího řízení.

I když rozhodnutí správních orgánů již bylo v právní moci, zrušením rozhodnutí soudem ji pozbylo a dokud není nové rozhodnutí o odvolání vydáno a oznámeno, není řízení pravomocně skončeno. Vzniká otázka, podle jaké právní úpravy se v novém řízení pokračuje a nové řízení se dokončí. Odpověď na tuto otázku třeba hledat v právních předpisech, zejména v jejich přechodných ustanoveních.

K této záležitosti se odborná literatura vyslovila takto: „*Nemusí být ani tak určující, kdy a za jakého skutkového a právního stavu bylo zahájeno řízení před správním orgánem, nýbrž důležitá je podoba (stav) právní úpravy a zjištěný stav věci v době, kdy rozhodoval správní orgán, a to správní orgán v posledním stupni [srov. § 68 písm. a) a § 69 SŘS], jehož rozhodnutím se celé řízení (pravomocně) ukončuje. Řízení před správními orgány totiž obecně tvoří jeden procesní celek. Pokud od vydání rozhodnutí do nabytí právní moci došlo ke změně právní úpravy, správní orgány k ní již nemohou přihlídnout. Co se týče „právního stavu“ v době vedení řízení před správními orgány, nutno dodat, že ze strany správních orgánů je třeba sledovat případné změny právní úpravy, k nimž dojde v průběhu a po celou dobu vedení řízení. V takovém případě je na místě zohlednit přechodná ustanovení a zjistit, zda se nová právní úprava použije i na již zahájené řízení nebo nikoli.*“ [Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha 2014, str. 676].

Správní řád stanovuje v § 179 odst. 1 toto: Řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních předpisů. Bylo-li rozhodnutí před účinností tohoto zákona zrušeno a vráceno k novému projednání správnímu orgánu, postupuje se podle dosavadních předpisů. V odborné literatuře se nachází toto upřesnění: „*V tomto ustanovení je řešena (pro procesní normy typickým způsobem) problematika pravomocně neukončených řízení po nabytí účinnosti nového procesního předpisu. Podle věty první tohoto ustanovení platí, že řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností správního řádu (která nastala 1. 1. 2006), se dokončí podle dosavadních předpisů (správní řád 1967). Z věty druhé tohoto ustanovení dále vyplývá, že i řízení, které bylo před 1. 1. 2006 pravomocně ukončeno, ale zároveň ještě před 1. 1. 2006 zrušeno soudem či na základě mimořádných opravných prostředků, se dokončí podle správního řádu 1967.*“ [Luboš Jemelka, Klára Pondělíčková a David Bohadlo: Správní řád. Komentář. 4. vyd. Praha 2013, str. 770].

Zvláštní úprava však v daném případě stanovuje něco jiného.

Posuzování vlivů vymezených záměrů na životní prostředí a veřejné zdraví a postup fyzických osob, právnických osob, správních úřadů a územních samosprávních celků (obcí a krajů) při tomto posuzování upravuje zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní

prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon č. 100/2001 Sb.“ nebo „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“).

I tento zákon byl několikrát novelizován. Zásadní změny tu s účinností od 1. 4. 2015 přinesl zákon č. 39/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Jedním z hlavních cílů této novely bylo odstranění nedostatků transpozice směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. 12. 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/52/EU ze dne 16. 4. 2014 (dále též jen „Směrnice EIA“), kdy byla požadována zejména závaznost výstupů z procesu EIA, zajištění aktuálnosti těchto výstupů i ve vztahu k záměrům změněným během navazujících řízení, dostatečná účast veřejnosti v navazujících řízeních a zajištění včasné a účinné soudní ochrany dotčené veřejnosti.

Důvody změny zákona č. 100/2001 Sb., provedené zákonem č. 39/2015 Sb., a interpretací zákonných ustanovení ve znění uvedené novely se podrobně zabývají zejména Důvodová zpráva k návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 100/2001 Sb. Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, 7. volební období, od roku 2013, sněmovní tisk 299/0, a dále L.B., T.K. a V.V.: Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář. 1. vyd. Praha 2015, a Libor Dvořák: Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář. 1. vyd. Praha 2016.

V daném případě sice posuzování vlivů záměru na životní prostředí, nalézací řízení o umístění stavby, původní odvolací řízení a část nového odvolacího řízení probíhaly ještě za právní úpravy účinné do 31. 3. 2015, ale zbývající část nového odvolacího řízení včetně vydání aktuálními žalobami napadeného rozhodnutí o odvoláních probíhala již za právní úpravy změněné zákonem č. 39/2015 Sb.

Přechodná ustanovení jsou upravena v čl. II zákona č. 39/2015 Sb. Podle bodu 1 tohoto článku u stanovisek k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí vydaných přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona vydá příslušný úřad na základě oznámení o zahájení řízení zaslaného tomuto úřadu správním úřadem příslušným k vedení navazujícího řízení nebo na základě žádosti oznamovatele ještě před zahájením navazujícího řízení souhlasné závazné stanovisko poté, co ověří, že jejich obsah je v souladu s požadavky právních předpisů, které zapracovávají směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU. Příslušný úřad v závazném stanovisku podle věty první zároveň stanoví, které z podmínek uvedených ve stanovisku k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí jsou správní úřady příslušné k vedení navazujících řízení povinny zahrnout do svých rozhodnutí. Nelze-li vydat souhlasné závazné stanovisko podle věty první, musí být záměr předmětem nového posuzování podle § 4 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění účinném po dni nabytí účinnosti tohoto zákona. Závazné stanovisko podle věty první se vydává pro rozhodnutí v navazujícím řízení vydávané po nabytí účinnosti tohoto zákona; toto závazné stanovisko se použije i pro rozhodnutí v dalších navazujících řízeních. Pokud příslušný úřad vydává také závazné stanovisko podle § 9a odst. 4 a 5 zákona č. 100/2001 Sb.,

ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, lze oba postupy spojit a vydat pouze jediné závazné stanovisko. Podle bodu 2 věty první a druhé uvedeného článku se na navazující řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona použijí § 9a odst. 4 a 5 a § 9b až 9d zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti. Do 30 dnů ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona zajistí správní úřad příslušný k vedení navazujícího řízení zahájeného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zveřejnění informací podle § 9b odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, které dosud nebyly zveřejněny, pokud již neuplynula lhůta pro uplatnění závazných stanovisek dotčených orgánů, námitek účastníků řízení a připomínek.

Na přechodná pravidla reaguje odborná literatura těmito názory:

„I. Postup ve fázi vydaného stanoviska EIA

dle dosavadní právní úpravy a nedokončených navazujících řízení

Ve vztahu ke stanoviskům EIA vydaným před 1. 4. 2015 musí být příslušným orgánem vždy prověřeno, zda tato „stará“ stanoviska vyhovují požadavkům Směrnice EIA. Nově se tak stanoví povinnost příslušného orgánu před uplatněním těchto „starých“ stanovisek v navazujícím řízení vydat tzv. ověřující závazné stanovisko, a to zejména na základě požadavků novelizované právní úpravy. V ověřujícím závazném stanovisku musí příslušný orgán určit, které z podmínek uvedených ve „starém“ stanovisku EIA musí být v navazujících řízeních považovány za závazné, tj. které požadavky musí správní úřady do rozhodnutí vydávaných v navazujících řízeních zahrnout. Na rozdíl od verifikačního závazného stanoviska (coherence stamp) se ověřující závazné stanovisko vydává pouze jednou, a to pro účely prvního navazujícího řízení, které se po nabytí účinnosti novely provedené zákonem č. 39/2015 Sb. vede. Ověřující závazné stanovisko je však platné i pro rozhodnutí v dalších navazujících řízeních.

Pokud se má v řízení ve vztahu k záměru, k němuž bylo vydáno stanovisko EIA dle dosavadní právní úpravy, vydat jak ověřující závazné stanovisko, tak i verifikační závazné stanovisko (coherence stamp), příslušný úřad může oba tyto postupy spojit a vydat pouze jediné závazné stanovisko, které z hlediska obsahu vyhoví účelům obou typů stanovisek. Při vydání tohoto souhrnného stanoviska příslušný úřad:

a) Zkontroluje, zda je stanovisko EIA vydané dle dosavadní právní úpravy v souladu s požadavky novelizované právní úpravy a určí, které z podmínek původního stanoviska EIA jsou podmínkami závaznými pro navazující řízení.

b) Posoudí, zda z hlediska parametrů záměru nedošlo k jeho kvalifikované změně, tedy takové, pro kterou by provedené posouzení vlivů nedávalo dostatečný podklad.

Pokud příslušný úřad zjistí, že ve vztahu ke konkrétnímu záměru se „starým“ stanoviskem EIA nelze vydat ověřující (tj. souhlasné) závazné stanovisko, záměr musí být předmětem nového posouzení, tj. zcela v režimu novelizované právní úpravy.

II. K postupu správních úřadů vedoucích navazující řízení

Na již rozběhnutá navazující řízení se s účinností od 1. 4. 2015 aplikují § 9a odst. 4 a 5, § 9b, 9c a 9d VLŽP. U všech záměrů, k nimž bylo vydáno stanovisko EIA dle dosavadní právní úpravy (resp. ověřující závazné stanovisko dle odstavce 1), či k jehož vydání má teprve dojít dle právní úpravy novelizované, se v navazujících řízeních uplatní institut verifikačního závazného stanoviska (coherence stamp).

Ve vztahu k informační (zveřejňovací) povinnosti správních úřadů příslušných k vedení navazujících řízení byla dána povinnost tohoto orgánu do 30 dnů ode dne nabytí

účinnosti zákona č. 39/2015 Sb. zveřejnit informace dle § 9b odst. 1, které dosud nebyly zveřejněny, pokud však již neuplynula lhůta pro uplatnění závazných stanovisek dotčených orgánů, námitek účastníků řízení a připomínek. V takovém případě mělo dojít k dodržení lhůty, po kterou měla být informace vyvěšena, tj. 30 dnů.

III. Ke vztahu stanoviska EIA a ostatních stanovisek dotčených orgánů

Ve vztahu k navazujícím dosud neskončeným řízením, jež byla zahájena před účinností poslední novely zákona, je nutno řešit též problematiku vydávání stanovisek dotčených orgánů, neboť komentované ustanovení (ani zákon) vztah stanoviska EIA a ostatních stanovisek (včetně stanovisek koordinovaných) neřeší. Pro potřeby nabízeného řešení je třeba vyjít z účelu přechodných ustanovení, jímž je ověření zákonnosti stanoviska EIA, vydaného dle „staré“ právní úpravy. Vzhledem k tomu, že vydáním ověřujícího stanoviska EIA může dojít ke změně jeho obsahu, případně může dojít ke stanovení povinnosti nového posouzení vlivů, validitu „starého“ stanoviska EIA je do okamžiku jeho ověření („zezávaznění“) nutno relativizovat. Stanoviska dotčených orgánů by tak měla být vydávána až po vydání ověřujícího závazného stanoviska, neboť jeho obsah může věcně ovlivnit i tato stanoviska.

Dotčený orgán by měl mít k dispozici stanovisko EIA i proto, aby své stanovisko řádně odůvodnil, zvláště pak za situace, kdy se od závěrů stanoviska EIA odchýlí. Pokud nicméně dojde k situaci, kdy dotčený orgán vydá své závazné stanovisko ještě předtím, než dojde k ověření „starého“ stanoviska EIA dle přechodných ustanovení zákona č. 39/2015 Sb., měl by správní orgán, který vede navazující řízení, zaslat ověřující stanovisko EIA (je-li vydáno) dotčenému orgánu s výzvou k vyjádření. Pro uvedené závěry lze najít podporu v judikatuře NSS, podle níž je stanovisko EIA ve zvláštní pozici ve vztahu ke stanoviskům a závazným stanoviskům dotčených orgánů (viz rozsudek NSS 9 As 15/2010-110).“ [Lenka Bahýřlová, Tomáš Kocourek a Vojtěch Vornáček: Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář. 1. vyd. Praha 2015, str. 249 až 251].

Lze tak uzavřít, že v daném případě jde o umístění stavby. Jelikož rozhodný je skutkový a právní stav v době (nového) rozhodování odvolacího správního orgánu, měl Krajský úřad Jihočeského kraje postupovat podle přechodných ustanovení obsažených v čl. II zákona č. 39/2015 Sb. a dále se měl postarat i o aktualizaci všech v úvahu připadajících podkladů pro vydání rozhodnutí. Nebylo však jeho povinností podrobně se zabývat postupem a výsledky stavebních prací, protože v územním řízení se jedná o umístění stavby, ne o její realizaci. Žalobní bod týkající se novely zákona č. 100/2001 Sb. provedené zákonem č. 39/2015 Sb. byl tudíž soudem vyhodnocen jako převážně důvodný.

Je třeba dodat, že senát 30A zdejšího soudu se výše uvedenými otázkami zabýval již ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2015, čj. 30A 87/2015-141, kde mimo jiné uvedl:

„Při žalobním tvrzení v části žaloby III./1.2.2. o absenci závazných stanovisek vydávaných podle zákona č. 100/2001 Sb., ve znění jeho novely provedené zákonem č. 39/2015 Sb., vycházel soud z nesporných skutečností, ke kterým náleží zjištění, že v souzeném případě ve vztahu k záměru provedení stavby ZEVO Chotíkov bylo vydáno souhlasné stanovisko EIA dne 17. 2. 2012.

V souladu s výše vysloveným právním názorem o tom, že odvolací orgán rozhoduje o odvolání podle stavu věci i podle právního stavu daného v době jeho rozhodování, bylo namísto aplikovat zákon č. 100/2001 Sb., ve znění účinném od 1. 4. 2015, včetně přechodných ustanovení v čl. II. bod 1. zákona č. 39/2015 Sb. U dosavadního stanoviska EIA

vydaného před 1. 4. 2015 bude nezbytné vydat ověřující závazné stanovisko k ověření jeho souladu s právními předpisy a Směrnicí EIA. Pokud by se při ověření zjistil nesoulad, bylo by nutné vypracovat nové posouzení EIA. Vydáním souhlasného závazného stanoviska dojde ke změně povahy původně vydaného souhlasného stanoviska EIA na stanovisko závazné, které bude provedeno tím, že v ověřujícím stanovisku bude stanoveno, které z podmínek uvedených ve stanovisku EIA přede dnem nabytí účinnosti novely jsou příslušné správní orgány povinny zahrnout do svých rozhodnutí. Tím se podmínky a požadavky k ochraně životního prostředí vyplývající z původního nezávazného stanoviska stanou pro probíhající navazující řízení o povolení stavby ZEVO Chotíkov podmínkami závaznými.

Ustanovení § 9a odst. 4 a 5 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném od 1. 4. 2015, dále ukládá příslušnému orgánu EIA vydat pro účely navazujícího řízení, kterým ve smyslu § 3 písm. g) novelizovaného zákona o EIA je i předmětné stavební řízení o povolení stavby v záměru ZEVO Chotíkov, též závazné stanovisko k ověření změn záměru. Účelem tohoto tzv. verifikačního závazného stanoviska je posouzení, jestli záměr není ohledně jeho rozsahu, kapacity, či užití technologie výrazně odlišný od dokumentace EIA. V projednávaném případě ve smyslu § 9a odst. 5 citovaného zákona příslušný úřad vydá závazné stanovisko k ověření změn záměru vždy, pokud je navazujícím řízením řízení stavební, jako je tomu v souzeném případě. Ustanovení § 9a odst. 4 a 5 citovaného zákona je opět nezbytné vykládat v návaznosti na příslušná přechodná ustanovení obsažená v čl. II. bod 2. novely zákona č. 100/2001 Sb., účinné od 1. 4. 2015, podle kterých povinnost opatřit vždy verifikační stanovisko platí i pro řízení zahájená před 1. dubnem 2015, tj. před zmíněnou novelou zákona EIA.

V projednávaném případě příslušný orgán EIA tak bude vydávat ověřující stanovisko i verifikační stanovisko. Pro tento případ pak zákon EIA, ve znění účinném od 1. 4. 2015, umožňuje oba postupy spojit a vydat pouze jediné závazné stanovisko, jak vyplývá z přechodných ustanovení k tomuto novelizovanému zákonu v čl. II. bod 1. *in fine*: *Závazné stanovisko podle č. II. bod 1. věty první se vydává pro rozhodnutí v navazujícím řízení vydávané po nabytí účinnosti tohoto zákona; toto závazné stanovisko se použije i pro rozhodnutí v dalších navazujících řízeních. Pokud příslušný úřad vydává také závazné stanovisko podle § 9a odst. 4 a 5 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném od 1. 4. 2015, lze oba postupy spojit a vydat pouze jediné závazné stanovisko.*

V přezkoumávaném případě z obsahu správního spisu, z obsahu stanoviska žalovaného správního orgánu podloženého vyjádřením žalovaného k projednávané žalobě žalobce Děti Země vyplynulo, že žalovaný při svém rozhodnutí o odvolání proti stavebnímu povolení stavby ZEVO Chotíkov postupoval podle právní úpravy účinné v době vydání rozhodnutí o stavebním povolení a nikoliv podle stavu ke dni vlastního rozhodnutí, což znamená, že cíleně při rozhodování neaplikoval zákon č. 100/2001 Sb., ve znění účinném od 1. 4. 2015. Z tohoto důvodu v řízení o stavebním povolení nebyla vypracována závazná stanoviska, a to jak stanovisko ověřovací, tak stanovisko verifikační. Žalobní tvrzení žalobce v části žaloby III./1.2.2. je důvodné a v tomto postupu soud shledává podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.“.

Citovaný právní názor se přiměřeně vztahuje i na aktuálně rozhodovanou věc sp. zn. 30A 131/2015.

VI.4 Závazné stanovisko ze dne 28. 2. 2011, čj. ŽP/13331/10

Územní rozhodnutí může být podmíněno více závaznými stanovisky jako tzv. subsumovanými správními akty. Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, vydal dne 28. 2. 2011 pod čj. ŽP/13331/10 pro ZEVO Chotíkov závazné stanovisko – souhlas s umístěním záměru jako zvláště velkého stacionárního zdroje znečištění ovzduší. Uvedený souhlas se vydával podle § 17 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, zatímco stanovisko EIA se vydává podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. Podle § 17 zákona č. 86/2002 Sb. se vydávala stanoviska a povolení k řízením podle zvláštních právních předpisů, která obsahovala podmínky ochrany vnějšího ovzduší, kdežto účelem posuzování vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví podle zákona č. 100/2001 Sb. je získat objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů a přispět tak k udržitelnému rozvoji společnosti. Zákon č. 100/2001 Sb. má velmi široké zaměření, zato zákon č. 86/2002 Sb. upravuje značně specifickou problematiku. Už proto soud nemůže akceptovat názor žalovaného správního orgánu, že pro územní rozhodnutí, stejně jako pro další navazující řízení, jsou podstatné jen podmínky obsažené ve stanovisku EIA. Názor na specifičnost těchto stanovisek lze opřít o názor na relaci mezi stanoviskem EIA ve smyslu zákona č. 100/2001 Sb. a stanovisky a povolení orgánu ochrany ovzduší vydávanými podle § 17 zákona č. 86/2002 Sb. vyslovený Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 27. 5. 2010, čj. 9 As 15/2010-110.

VI.5 Stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí

Účelem posuzování vlivů na životní prostředí bylo a je získat objektivní odborný podklad pro vydání rozhodnutí, popřípadě opatření podle zvláštních právních předpisů: v daném případě pro vydání rozhodnutí o umístění stavby ZEVO Chotíkov podle stavebního zákona (viz § 1 odst. 3 věta první zákona o posuzování vlivů na životní prostředí).

Dokumentace záměru ZEVO Chotíkov, zpracovaná Ing. Karlem Vurmlem, CSc., a předložená společností Plzeňská teplárenská, a.s., došla Krajskému úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, dne 26. 8. 2011. Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, vydal k záměru ZEVO Chotíkov souhlasné stanovisko podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb. z hlediska přijatelnosti vlivů záměru na životní prostředí dne 17. 2. 2012.

Při posuzování vlivů provedení záměru se tedy postupovalo podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném v rozhodném období. Podle § 8 odst. 3 věty první tohoto zákona se každý mohl vyjádřit k dokumentaci u příslušného úřadu, a to písemně do 30 dnů od zveřejnění informace o dokumentaci. O vlivech záměru na životní prostředí byl zpracován posudek. Podle § 9 odst. 8 věty první uvedeného zákona byl k posudku každý oprávněn zaslat příslušnému úřadu písemné vyjádření ve lhůtě do 30 dnů ode dne zveřejnění informace o něm, popřípadě se k němu vyjádřit na veřejném projednání podle odstavce 9. Jelikož příslušný úřad obdržel nesouhlasné vyjádření k dokumentaci a k posudku, zajistil veřejné projednání posudku a současně dokumentace podle § 17. Veřejné projednání dokumentace a posudku záměru ZEVO Chotíkov se konalo dne 25. 1. 2012.

K dokumentaci se tedy mohl písemně vyjádřit každý. Smyslem vyjádření k dokumentaci bylo umožnit zapojení nejen dotčených správních úřadů a samosprávy, ale též

veřejnosti. Tím mělo být garantováno co nejobektivnější posouzení záměru, neboť prostřednictvím těchto vyjádření se do procesu EIA vnášely pluralitní názory, poukazovalo se na skutečnosti (ať již týkající se samotného záměru nebo kumulace záměrů anebo dotčeného území či možnosti trvale udržitelného rozvoje území), které nebyly v dokumentaci obsaženy, a bylo třeba je rovněž vzít do úvahy při zpracovávání posudku. Zpracovatel posudku byl povinen zpracovat posudek o vlivech záměru na životní prostředí na základě dokumentace, popřípadě oznámení a všech podaných vyjádření k nim. K posudku mohla veřejnost zaslat písemné vyjádření, k posudku a k dokumentaci se veřejnost zpravidla mohla vyjádřit na veřejném projednání. Smysl písemného či ústního vyjádření v tomto stadiu byl obdobný jako v případě vyjádření k dokumentaci. Mohl však být i konkrétnější a věcnější. Zpracovatel posudku pak byl povinen vypořádat obdržaná písemná vyjádření k posudku a vyjádření z veřejného projednání a na jejich základě případně upravit návrh stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí.

Na základě dokumentace, popřípadě oznámení, posudku a veřejného projednání podle § 9 odst. 9 a vyjádření k nim uplatněných vydal pak příslušný úřad stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí. Obsah stanoviska se tedy opíral o tři pilíře. Při zpracování stanoviska se vycházelo v první řadě z dokumentace záměru. Dokumentace vymezovala primárně charakter a parametry posuzovaného záměru. Dále sloužila k popisu stavu životního prostředí v dotčeném území, identifikaci a kvantifikaci možných vlivů záměru na životní prostředí, a to v kumulaci s jinými záměry. Druhým z pilířů stanoviska byl posudek o vlivech záměru na životní prostředí, který sloužil jako kvalifikovaná nezávislá oponentura údajů obsažených v dokumentaci s tím, že dále rozvíjel a zpřesňoval možné vlivy záměru na životní prostředí. Třetím informačním zdrojem pak byla vyjádření uplatněná k dokumentaci či posudku (šlo o vyjádření dotčených správních úřadů, vyjádření dotčených územně samosprávných celků a veřejnosti).

Z žalobců v aktuálně rozhodované soudní věci se k dokumentaci záměru ZEVO Chotíkov vyjádřilo občanské sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov (datováno dne 28. 9. 2011, předáno k poštovní přepravě dne 29. 9. 2011 a došlo příslušnému úřadu dne 30. 9. 2011). K posudku záměru ZEVO Chotíkov se písemně vyjádřilo občanské sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov (datováno dne 23. 1. 2012 a došlo příslušnému úřadu dne 23. 1. 2012) a občanské sdružení Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu (datováno dne 23. 1. 2012 a došlo příslušnému úřadu dne 23. 1. 2012).

V uvedeném – vcelku stručném – vyjádření Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu navrhly 41 podmínek souhlasného stanoviska EIA pro fáze přípravy, realizace, zkušebního provozu a plného provozu. Zpracovatel posudku prof. Ing. Vladimír Lapčík, CSc., se i s tímto podáním vyrovnal ve vypořádání písemných vyjádření k posudku a vyjádření z veřejného projednání záměru ZEVO Chotíkov (datováno dne 2. 2. 2012).

Stanovisko EIA nebylo a není soudem samostatně přezkoumatelné. Tuto skutečnost potvrzuje soudní praxe: „*Stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví. V souladu s čl. 9 Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního*

prostředí, vyhlášené pod č. 124/2004 Sb. m. s., a čl. 10a Směrnice Rady o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (85/337/EHS), lze toto stanovisko přezkoumávat až v rámci konečného rozhodnutí, jehož je stanovisko podkladem.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, čj. 1 As 13/2007-63, publikovaný pod č. 1461/2008 Sb. NSS).

Uvedený fakt a ani to, že v žalobě lze uplatňovat i důvody, které nebyly uvedeny v odvolání, však podle zdejšího soudu ještě nesvědčí pro to, že malá aktivita či dokonce pasivita při postupu podle zákona č. 100/2001 Sb. by nemohla mít následky.

Jako korektiv široké uplatnitelnosti žalobních bodů se ostatně v odborné literatuře nacházejí i tyto názory: „Právní ochrana poskytovaná správními soudy je ochranou originální a není pokračováním správního řízení. V takovém případě bude na soudu, aby se zabýval námitkami, které dosud nebyly uplatněny. Potom ovšem nemůže jít k tíži správního orgánu, pokud se určitou skutečností, která byla namítnuta až v žalobě, nevypořádal *ex offio* či důkladnějším způsobem. V této souvislosti nelze „vinit“ správní orgán za to, že v řízení před správním orgánem nereagoval na žalobcovy námitky a nevypořádal se s nimi v odůvodnění rozhodnutí, pokud byly uplatněny až v žalobě. Ostatně judikatura konstatovala, že je plně na účastnících řízení, které skutečnosti uplatní jako kritérium správního či soudního přezkumu (tj. *dispoziční zásada*). ... Navíc je třeba k nově uváděným námitkám poukázat na § 75 odst. 1 SŘS, podle něhož soud vychází při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“ [Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha 2014, str. 632] a „V případě správního soudnictví platí, že není pokračováním správního řízení a určité skutečnosti je možné posuzovat nově až zde. To potvrzuje například usnesení rozšířeného senátu NSS sp. zn. 7 Afs 54/2007 (1742/2009 Sb. NSS) zdůrazňující skutečnost, že žalobce je oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné s tím, že tomu nebrání ani skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Ani toto usnesení však nelze vykládat natolik extenzivně, že by si mohl účastník správního řízení záměrně „schovávat“ všechny relevantní skutečnosti až pro soud a nevznášet je před správním orgánem. Tím by byl relativizován smysl podmínky vyčerpání řádných opravných prostředků pro uplatnění soudní žaloby, pokud by v rámci správního řízení nebylo možné posoudit všechny s případem související skutečnosti. Považujeme za nepochybné, že nezákonnost napadeného rozhodnutí (tedy fakt, že s ohledem na zjištěný skutkový stav správní orgán pominul aplikovat příslušnou právní normu nebo ji aplikoval nesprávně) lze namítat vždy bez ohledu na to, zda byla tato nezákonnost namítána již ve správním řízení. Na druhou stranu však podle našeho názoru musí platit určitá omezení pro skutková tvrzení, jejichž cílem je rozšířit či změnit skutkový stav, ze kterého napadené rozhodnutí vycházelo. Není proto možné, aby si teprve v rámci správní žaloby žalobce „vzpomenul“ na určitou dříve nenamítanou skutkovou okolnost (resp. dříve nenavrhovaný důkaz), ačkoliv tak učinit mohl. Lze pouze zpochybňovat správné hodnocení dříve uvedených a prokazovaných skutečností ve správním řízení či namítat, že měly být provedeny určité důkazy, o nichž správní orgán věděl a provést je mohl a měl.“ [Luboš Jemelka a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha 2013, str. 573].

V rozhodovaném případě nejde o neuplatnění odvolacích důvodů, nýbrž o vyjádření jen dílčích námitek v procesu EIA a podstatně rozšířených námitek v územním řízení. V územním a stavebním řízení však zpravidla nerozhodují vyslovení specialisté na ochranu životního prostředí, nýbrž odborníci na územní plánování a stavební řád. Že někdo nabízenou možnost (písemné a ústní vyjádření k dokumentaci a k posudku) využije pouze částečně nebo nevyužije vůbec, musí mít s odkazem na citovanou literaturu následky. Podle názoru zdejšího soudu to oslabuje pozici příštího žalobce, obdobně jako pozici budoucího navrhovatele oslabuje jeho pasivita při vydávání opatření obecné povahy: *„Procesní pasivita navrhovatele ve fázích správního řízení předcházejícího přijetí opatření obecné povahy může být způsobena faktory subjektivními i objektivními. Její význam pro úspěšnost žaloby posoudí soud (§ 101a a násl. s. ř. s.) s přihlédnutím ke všem individuálním okolnostem případu, a to při zkoumání procesního postupu správního orgánu, při hodnocení případného rozporu opatření obecné povahy s právními předpisy, jakož i při hodnocení přiměřenosti zásahu do práv a povinností navrhovatele. Přitom je povinen vzít v úvahu práva a povinnosti těch, jimž by zrušení opatření obecné povahy podle návrhu způsobilo újmu na jejich vlastních právech.“* (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, čj. 1 Ao 2/2010-116, publikované pod č. 2215/2011 Sb. NS).

Inspirace rozhodováním o návrzích na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části však může být širší. Již v roce 2011 byl vyjeven tento právní názor: *„V případě přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy (podle § 101a a násl. s. ř. s.) z hlediska jeho proporcionality není možné po soudu požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu na jedné straně a ochrany vlastnictví navrhovatelů na straně druhé, pokud tuto úvahu před ním neprovedl z důvodu zaviněné pasivity navrhovatelů příslušný správní orgán. Takovýto postup by byl rozporný s ústavní zásadou dělby moci, s právem na samosprávu i s ochranou právní jistoty dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územně plánovací dokumentace.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2011, čj. 6 Ao 5/2011-48). Jak vidět, jsou možnosti správních soudů provádět odborné úvahy omezené; ve sporech odborné povahy tu přitom často stojí na jedné straně tvrzení v dokumentaci a důkaz posudkem renomovaného odborníka (vše aprobováno správními orgány) a na straně druhé pouhá tvrzení žalobce.

Nelze nevidět, že posudek o vlivech záměru na životní prostředí je odbornou literaturou charakterizován takto: *„Posudek je odborným podkladem znaleckého charakteru. Jeho účelem je posoudit po odborné stránce pravdivost informací uvedených v dokumentaci a především pak charakter vlivů, které může provedení (ale i neprovedení) záměru generovat, jejich intenzitu, četnost, pravděpodobnost a dopady těchto vlivů na veřejné zdraví a životní prostředí. Posudek, který musí být zpracován nestranně a nezávisle, v souladu se všemi dostupnými informacemi a podle vhodně zvolených metodik, je stěžejním podkladem pro stanovisko EIA a následně též pro navazující řízení.“* (Lenka Bahýľová, Tomáš Kocourek a Vojtěch Vomáčka: Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář. 1. vyd. Praha 2015, str. 72).

Posudek o vlivech záměru na životní prostředí pak může zpracovat pouze osoba k tomu oprávněná podle § 19 (viz § 9 odst. 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí). Zákon zde vychází z faktu, že zpracování důležitých dokumentů v oblasti posuzování vlivů na

životní prostředí je specializovanou a vysoce odbornou činností vyžadující značné nároky na osobu, která tuto činnost provádí, a to jak z hlediska odbornosti (vzdělání, praxe, odborná zkouška), tak i po obecnější, etické stránce (bezúhonnost). Pokud osoba tyto nároky splní, je jí o tom vydán doklad ve formě správního rozhodnutí. Soud nemá žádných pochybností o tom, že zpracovatel posudku prof. Ing. Vladimír Lapčík, CSc., takovou osobou je (srov. též <http://profily.vsb.cz/lap20>).

Za tohoto stavu věci se soud může věnovat spíše jen procesním otázkám. Odbornými otázkami by se soud mohl zabývat spíše jen tehdy, kdyby žalobce proti posudku a stanovisku o vlivech záměru na životní prostředí postavil hodnověrný důkaz ve formě znaleckého posudku nebo něčeho velice podobného. A to by se ještě muselo jednat o záležitost zjevnou, protože pořizování revizních znaleckých posudků by se patrně narazilo na lhůtu stanovenou v § 9d odst. 2 větě první zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném od 1. 4. 2015.

Ohledně požadavku na posouzení variant řešení se pak zdejší soud dovolává na první pohled odlišné, ale v podstatě dosti obdobné situace: „*Nejvyšší správní soud uvádí, že záměr KO EPR II byl řešen v jedné realizační variantě. Současně má však za to, že skutečnost, že oznamovatel vyjádřil svůj zájem na schválení jedné hlavní varianty, nezpůsobuje nezákonnost jeho postupu. Zákon č. 100/2001 Sb. totiž nestanoví minimální počet předložených variant, neukládá oznamovateli, aby nastínil více technologických řešení. Zcela v souladu se zákonem je tak situace, kdy oznamovatel předloží pouze jedinou studovanou variantu. Tento závěr potvrzuje i § 7 odst. 5 zákona, dle něhož může správní orgán vyzvat oznamovatele k doplnění variant řešení záměru, pokud má za to, že výčet studovaných variant přiložených k oznámení záměru není dostatečný. Dále uvádí, že požadavek na předložení nástinu studovaných variant nepochybně naplňuje i zcela základní, stručný popis alternativních řešení. V daném případě osoba zúčastněná na řízení č. I předložila v části B.1.5 a části E (Porovnání variant řešení záměru) dokumentace EIA a stejně označených částí oznámení záměru nástin zvažovaných řešení pro případ, že by navržená varianta nebyla schválena (včetně realizace záměru v jiné lokalitě). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že její postup nebyl v rozporu se zákonem a nemá za následek nezákonnost procesu EIA, resp. stanoviska EIA.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, čj. 3 As 13/2015-200).

Jelikož žalobní námitky týkající se procesu a stanoviska EIA jsou v právě rozhodované věci téměř shodné s věcí sp. zn. 30A 87/2015, je na místě v dalším odkázat i na rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 30A 87/2015-141, kde se k žalobcem a) uplatněnému bodu mimo jiné uvádí:

„V části žaloby III/3 žalobce tvrdil nezákonnost vydání stanoviska EIA ze dne 17. 2. 2012. Při posuzování důvodnosti tohoto žalobního tvrzení vycházel krajský soud z obsahu správního spisu zahrnujícího rovněž stanovisko k posouzení vlivů k provedení záměrů na životní prostředí dle § 10 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, které bylo vydáno Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem životního prostředí, dne 17. 2. 2012 pod sp. zn. ZN/3448/ŽP/11.

Podle žalobce toto stanovisko bylo vydáno jako pouhý odborný podklad, u kterého nelze žádat o jeho přezkum u nadřízeného správního orgánu a prvou možnou obranou je žaloba proti navazujícímu správnímu rozhodnutí, kterým je právě rozhodnutí ve věci vydání stavebního povolení pro stavbu ZEVO Chotíkov.

Krajský soud vzal v úvahu právní názor žalovaného, kterým se vymezil k tvrzené nezákonnosti vydání stanoviska EIA a konstatoval, že rozhodnutí o stavebním povolení bylo MěÚ Nýřany vydáno dne 1. 6. 2012 pod čj. OV-Asc/12440/2012 a protože v odvolacím řízení se posuzuje zákonnost řízení a napadeného rozhodnutí podle právní úpravy platné ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 1. 6. 2012, stanovisko EIA lze přezkoumávat pouze dle právní úpravy platné ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nikoliv podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivu na životní prostředí, ve znění jeho novely účinné až od 1. 4. 2015. Žalovaný proto ve svém stanovisku k procesu EIA vycházel z právní úpravy ke dni 1. 6. 2012.

Krajský soud tento právní názor vyhodnocuje jako nesprávný, a to nehledě na to, že MěÚ Nýřany dne 1. 6. 2012 pod čj. OV-Asc/12440/2012 vydal ve skutečnosti rozhodnutí o umístění stavby ZEVO Chotíkov a nikoliv stavební povolení pro tuto stavbu. Hlavní důvody nesprávnosti tohoto právního názoru byly soudem již výše prezentovány. Při posuzování vydaného stanoviska EIA jako jednoho z rozhodujících podkladů pro vydání rozhodnutí o vydání stavebního povolení byl žalovaný proto povinen vycházet z právního stavu daného ke dni 26. 6. 2015, kdy sám žalobou napadené rozhodnutí vydal, čímž byl povinen posuzovat věc podle novelizovaného zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném od 1. 4. 2015.

Krajský soud při posuzování důvodnosti žalobního tvrzení obsaženého v žalobě v části III./1.2.2. dospěl k závěru, že žalovaný se dopustil podstatného porušení ustanovení o řízení, když shledal neúplnost podkladů pro rozhodnutí v důsledku nevypracování ověřujícího stanoviska a současně závazného stanoviska verifikačního ve smyslu zákona č. 39/2015 Sb. novelizujícího zákon o EIA. Právní názor zaujatý při posuzování žalobního tvrzení v části III./1.2.2. dokládá důvodnost žalobní výtky obsažené v žalobě v části III./3, neboť stanovisko EIA ze dne 17. 2. 2012 o hodnocení vlivů záměru na životní prostředí procesem EIA nebylo zpracováno zákonem předvídaným způsobem.

Krajský soud se dále nezabýval jednotlivými sekundárními případy žalobcem tvrzených pochybení při vydání stanoviska EIA ze dne 17. 2. 2012, neboť pro věc samotnou je právně významný právní názor o absenci závazných stanovisek vydávaných podle novelizovaného zákona 100/2001 Sb., o posuzování vlivu na životní prostředí. Při posuzování žalobního tvrzení uvedeného v žalobě v části III./3., včetně tvrzení o nezákonném postupu při vydání stanoviska EIA v rozsahu tvrzení v žalobě v části III./3./3.2.1., 3.2.2., 3.2.3., 3.2.4., 3.2.5. i 3.2.6. vyhodnotil soud tato souhrnná žalobní tvrzení jako nedůvodná proto, že jsou vázána na skutečnosti vyplývající ze stanoviska EIA ze 17. 2. 2012, které podle názoru krajského soudu nebylo způsobilým podkladem pro vydání rozhodnutí o vydání stavebního povolení pro stavbu ZEVO Chotíkov.“.

Citovaný právní názor se přiměřeně vztahuje i na aktuálně rozhodovanou věc sp. zn. 30A 131/2015.

VI.6 Využití podmínek stanoviska EIA

Podle zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2015, mělo stanovisko EIA charakter pouze tzv. jiného úkonu podle části čtvrté správního řádu. Nejednalo se o závazný úkon, neboť doporučení v něm obsažená nemusela být převzata do navazujícího (typicky:

povolovacího) správního rozhodnutí. Postačovalo, pokud v navazujícím rozhodnutí správní orgán odůvodnil, proč některá z doporučení obsažených ve stanovisku EIA nepřevzal (§ 10).

Podle zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném od 1. 4. 2015, má stanovisko EIA charakter závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Je tzv. subsumovaným správním aktem, jehož obsah je závazný pro rozhodnutí vydávaná v navazujícím řízení. Správní orgán, který vydává rozhodnutí v navazujícím řízení, je povinen obsah závazného stanoviska plně respektovat, nemá možnost se od něj odchýlit, resp. některé z podmínek obsažených v závazném stanovisku nezahrnout do povolovacího rozhodnutí (§ 9a).

Při postupu podle přechodných ustanovení bude, jak již uvedeno, třeba zkontrolovat, zda je stanovisko EIA vydané podle předchozí právní úpravy v souladu s požadavky novelizované právní úpravy, a určit, které z podmínek původního stanoviska EIA jsou podmínkami závaznými pro navazující řízení.

Jelikož ovšem soud přitakal tomu, že se v daném případě má postupovat podle čl. II zákona č. 39/2015 Sb., pozbylo vyrovnávání se s tímto žalobním bodem racionálního podkladu.

VI.7 K dalším námitkám žalobce b) Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov

Na tomto místě se již soud nebude vypořádávat s námitkami, které jsou společné s žalobcem a) (viz zejména části VI.2 a VI.3 odůvodnění tohoto rozsudku), ani s námitkami, které objektivně mohly být, ale nebyly uplatněny v žalobě proti předchozímu rozhodnutí krajského úřadu o odvoláních (viz část VI.1 odůvodnění tohoto rozsudku).

Ohledně námitky *místní nepříslušnosti Městského úřadu Nýřany* se ze spisového materiálu zjišťuje, že společnost Plzeňská teplárenská, a.s., podala dne 13. 6. 2011 stavebnímu úřadu Městského úřadu Město Touškov žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby ZEVO Chotíkov. V průběhu řízení uplatnilo sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov námitku podjatosti vedoucí stavebního úřadu Městského úřadu Město Touškov. Rozhodnutím ze dne 20. 12. 2011, čj. RR/4546/11, Krajský úřad Plzeňského kraje vedoucí stavebního úřadu Městského úřadu Město Touškov z řízení o umístění stavby ZEVO Chotíkov pro podjatost vyloučil. Vzhledem k tomu, že z územního řízení byla pro podjatost vyloučena vedoucí stavebního úřadu Městského úřadu Město Touškov, nebylo možné podle § 14 odst. 4 správního řádu určit jinou úřední osobu, která není k vyloučené ve vztahu podřízenosti. V souladu s § 131 odst. 4 správního řádu proto Krajský úřad Plzeňského kraje určil usnesením ze dne 20. 2. 2012, čj. RR/518/12, k projednání a rozhodnutí ve věci Městský úřad Nýřany, odbor výstavby a územního plánování, jako správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem stavebního úřadu Městského úřadu Město Touškov. Společnost Plzeňská teplárenská, a.s., vzala dne 13. 2. 2012 žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby ZEVO Chotíkov zpět a územní řízení bylo rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 14. 2. 2012, čj. RR/459/12, zastaveno. Novou žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby ZEVO Chotíkov podala společnost Plzeňská teplárenská, a.s., dne 2. 3. 2012 u odboru výstavby Městského úřadu Nýřany.

I když v praxi zřejmě převažuje pověření k projednání a rozhodnutí věci jiného věcně příslušného správního orgánu v průběhu řízení před stávajícím věcně příslušným správním orgánem, ustanovení § 131 odst. 4 správního řádu podle názoru soudu nevylučuje, aby nadřízený správní orgán pověřil projednáním a rozhodnutím věci jiný věcně příslušný správní orgán i v mezidobí, kdy řízení před stávajícím věcně příslušným správním orgánem, u něhož došlo k vyloučení úředních osob, skončilo a řízení před jiným věcně příslušným správním orgánem ještě nezačalo, nejsou-li zde pochybnosti o tom, že žadatel svou žádost podá znovu.

Ohledně námítky týkající se *seznámení se s úplnými podklady pro rozhodnutí* se ze spisového materiálu zjišťuje, že dne 29. 3. 2012 pod čj. OV-Asc/7346/2012 Městský úřad Nýřany, odbor výstavby, nařídil k projednání žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby ZEVO Chotíkov veřejné ústní jednání spojené s ohledáním na místě na den 3. 5. 2012. Následně bylo do podkladů pro rozhodnutí doplněno několik listin. Veřejné ústní jednání spojené s ohledáním na místě skutečně proběhlo dne 3. 5. 2012 (viz protokol sepsaný stavebním úřadem dne 3. 5. 2012 pod čj. OV-Asc/10167/2012); námítky sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov jsou k tomuto zápisu přiloženy. Předmětné námítky jsou prezentovány na deseti stránkách písemného textu. Z jejich dikce není nikterak patrné, že překážku jejich formulaci by vytvářela neúplnost podkladových materiálů. Soud se ztotožňuje se žalobcem *b)* v tom, že zejména u komplikovanějších staveb je třeba poskytnout delší lhůtu k seznámení se s podkladovými materiály, avšak v daném případě tato lhůta byla delší než „nejméně 15 dnů předem“ (§ 87 stavebního zákona). Podkladové materiály byly sice dokompletovány až po nařízení veřejného ústního jednání, ale rozhodně před nahlížením do spisu zástupce sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov dne 25. 4. 2012. Soud ovšem již nemůže akceptovat názor žalobce *b)*, že „nehraje roli, zda se žalobce s podklady seznámil či nikoliv, nýbrž zda byla dodržena zákonná lhůta na seznámení se s úplnými podklady rozhodnutí před ústním jednáním dle § 87 stavebního zákona“. Zde byla zákonná lhůta dodržena a nadto je podstatné, zda se eventuální procesní vady reflektují do právní sféry žalobce samého. I nedodržení lhůty by nepředstavovalo důvod pro zásah soudu, kdyby samo o sobě nemělo vliv na žalobce třeba proto, že žalobce by se i v krátké lhůtě dokázal seznámit s podkladovými materiály a předložit své vyjádření k nim.

VI.8 K vyjádření Plzeňské teplárenské, a.s.

Soud má za to, že s většinou vyjádření osoby zúčastněné na řízení se výše vyrovnal, ať už přímo nebo nepřímo. S názorem soudu se názor Plzeňské teplárenské, a.s., potkává např. v otázce vyloučení úředních osob, odporuje mu ovšem zejména v otázce dopadu přechodných ustanovení ze zákona č. 39/2015 Sb.

Osoba zúčastněná na řízení se tu dovolává zejména zákazu retroaktivity a dvojinstančnosti řízení. Soud má za to, že pod zákaz retroaktivity nelze subsumovat skutečnost, že v průběhu správního řízení o přiznání určitého oprávnění zákonodárce zpřísní podmínky pro jeho přiznání oproti těm, které zde byly na v okamžiku zahájení řízení, a tyto zpřísněné podmínky výslovně vztáhne také na řízení, která dosud nebyla skončena. Na tom podle soudu nic nemění ani to, že právo bylo už jednou pravomocně přiznáno a že aktuálně se věc pohybuje zase v dimenzích odvolacího řízení. S dvojinstančností je to poněkud složitější.

Odvolací správní orgán má bezpochyby oprávnění napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Pokud by však nebyly splněny zákonné podmínky změny napadeného rozhodnutí nebo jeho části odvolacím správním orgánem, muselo by patrně dojít ke zrušení napadeného rozhodnutí nebo jeho části a vrácení věci správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, v celém nebo částečném rozsahu.

Na závěr je třeba vyslovit se k zásadní otázce, která by ve vyjádření Plzeňské teplárenské, a.s., mohla jinak zapadnout: zda mělo být o odvoláních rozhodnuto nebo zda mělo být územní rozhodnutí zrušeno a územní řízení zastaveno. V postupu odvolacího správního orgánu podle první z těchto možností neshledává soud žádné pochybení. Ve smyslu § 94 odst. 5 stavebního zákona, ve znění účinném ke dni zahájení územního řízení (= 2. 3. 2012), dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po právní moci stavebního povolení, územní rozhodnutí se již nevydává. Podle § 94 odst. 5 stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 3. 2015, dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává. Zákonem č. 39/2015 Sb. byla s účinností od 1. 4. 2015 ustanovení § 94 odst. 5 stavebního zákona v § 94 stavebního zákona na konci textu odstavce 5 doplněna slova „; to neplatí, bylo-li zrušeno územní rozhodnutí pro záměr, pro který bylo vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí“. Podle čl. VI. bodu 5 zákona č. 39/2015 Sb. [Přechodná ustanovení] u záměrů, pro které bylo vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se územní rozhodnutí znovu nevydává, pokud bylo územní rozhodnutí zrušeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Jelikož jde o velmi závažnou záležitost, má zdejší soud za to, že podmínku „dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí“ je třeba vykládat restriktivně, tj. jen bylo-li zrušeno (i) územní rozhodnutí samotné, nikoli bylo-li zrušeno toliko rozhodnutí o odvolání proti územnímu rozhodnutí.

VII. Celkový závěr

Jelikož v řízení před odvolacím správním orgánem došlo k takovému podstatnému porušení procesních ustanovení, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, soud podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Soud nezrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které napadenému rozhodnutí přecházelo (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), protože za současné situace, kdy teprve budou k dispozici výsledky postupu podle přechodných ustanovení zákona č. 39/2015 Sb., není ještě zřejmé, zda v dalším řízení bude odvolací správní orgán moci o odvoláních rozhodnout nebo bude muset územní rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání stavebnímu úřadu. Soud se proto držel zásady zdrženlivosti.

Pro úplnost soud dodává, že tak jako tak by nemohl vyhovět návrhům žalobců na prohlášení označených podkladových úkonů za nezákonné, neboť „*Ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudům ve správním soudnictví přezkoumávat zákonnost subsumovaných správních aktů; toto ustanovení však nezakládá pravomoc správních soudů takové akty*

zrušovat [a jistě ani prohlašovat je za nezákonné]. Měla-li zjištěná nezákonnost subsumovaného aktu vliv na zákonnost žalobou napadeného aktu finálního, zruší soud tento finální akt a s nezákonností subsumovaného aktu se vypořádá v odůvodnění svého rozsudku.“ (rozsudek ze dne 29. 6. 2007, čj. 4 As 37/2005-83, publikovaný pod č. 1324/2007 Sb. NSS).

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání: žalobce *a)* Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a žalovaný správní orgán podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. a žalobce *b)* Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

VIII. Náklady řízení

Náhrada nákladů řízení je upravena zejména v § 60 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobci *a)* Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu přiznal soud náhradu nákladů řízení před soudem ve výši **3.065,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu a hotových výdajů – prokázaného poštovního, neboť: „*Soud ve správním soudnictví nemůže přiznat procesně nezastoupenému navrhovateli (potažmo žalobci) náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), nýbrž musí vycházet z nákladů, jejichž vynaložení navrhovatel (potažmo žalobce) soudu prokáže (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Použití § 151 odst. 3 o. s. ř. (v novelizovaném znění účinném od 1. 7. 2015) na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno. Stejně tak nejsou na toto řízení přenositelné důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 7. 10 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13 (č. 275/2014 Sb.).“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 As 135/2015-79).

Žalobci *b)* Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov přiznal soud náhradu nákladů řízení před soudem v jím požadované výši **3.000,- Kč**, představované zaplaceným soudním poplatkem za žalobu.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Osobě zúčastněné na řízení neuložil soud žádné povinnosti, ani tu nebyly uplatněny či zjištěny důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž by jí bylo možno přiznat náhradu nákladů řízení (srov. § 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. prosince 2015

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková